

ໃນພະປະມາກົໄຍພຣະມາຫາກຍັຕຣີ ສາລະວູ້ຮຽມນູ້ໝູ

ກໍາວິນິຈັຍທີ ១៤/២៥៤៥

ວັນທີ ២៦ ເມຍານ ພ.ສ. ២៥៤៥

ເຮື່ອງ ພຣະຮາບບຸນູ້ຕີລົມລະລາຍ ພຸຖທັກຣາຊ ២៥៤៣ ໃນສ່ວນທີ່ເປັນບຸນູ້ຕີເກີ່ຍວກັນອຳນາຈຈັດກາ
ທຣັພຍໍສິນຫລັງຈາກສາລມື້ຄຳສັ່ງພິທັກຍໍທຣັພຍໍລູກໜີເດືດາດແລ້ວ (ກຣົມໝາຍໄພນູລີ ຮັດນເຄຣຍ້
ຜູ້ຮ່ອງ) ຂັດຫົວແໜ້ງຕ່ອງຮຽມນູ້ໝູ ມາຕາ ២៥ ວຣຄ໌ທີ່ ທີ່ ອົງການ

ສາລອຸທຮຣນີກາກ ៣ ສັງຂ້ອໂຕແໜ້ງຂອງນາຍໄພນູລີ ຮັດນເຄຣຍ້ ຈຳເລີຍໃນຄົດລົມລະລາຍໝາຍເລີດ
ທີ່ ລ. ១១-១២/២៥៤៣ ໄທສາລະວູ້ຮຽມນູ້ໝູພິຈາລະນາວິນິຈັຍຕາມຮູ້ຮຽມນູ້ໝູ ມາຕາ ២៦៤ ວ່າ ພຣະ
ບຸນູ້ຕີລົມລະລາຍ ພຸຖທັກຣາຊ ២៥៤៣ ໃນສ່ວນທີ່ກຳຫັດໃຫ້ເຈົ້າພັກງານພິທັກຍໍທຣັພຍໍ ເຂົ້າຈັດກາ
ທຣັພຍໍສິນຂອງລູກໜີ ກ່ອນທີ່ສາລະພິພາກຍາໃຫ້ລົມລະລາຍ ເປັນການຈຳກັດສີທີ່ຂອງລູກໜີໃນການຈັດກາ
ທຣັພຍໍສິນ ຂັດຫົວແໜ້ງຕ່ອງຮຽມນູ້ໝູ ມາຕາ ២៥ ວຣຄ໌ທີ່ ທີ່ ອົງການ

ບ້າທີ່ຈົງຕາມກໍາຮັງແລະເອກສາປະກອບ ໄດ້ກວານວ່າ ຊາການຄຣລວງໄທ ຈຳກັດ (ມາຫານ)
ເປັນໂຈທົກ ພ້ອນນາຍໄພນູລີ ຮັດນເຄຣຍ້ ທີ່ ອົງການ ແລ້ວ ແມ່ນຈຳເລີຍ ຕ່ອສາລັງຫວັດນຄຣາສີມາ
ຂອໃໝ່ຄຳສັ່ງພິທັກຍໍທຣັພຍໍຈຳເລີຍເດືດາດ ແລະພິພາກຍາໃຫ້ເປັນບຸກຄລົມລະລາຍ

ສາລັງຫວັດນຄຣາສີມານີ້ຄຳພິພາກຍາ ເປັນຄົດໝາຍເລີດທີ່ ລ. ២២/២៥៣៣ ດີ່ໝາຍເລີດແດງ
ທີ່ ລ. ៥/២៥៤៣ ເມື່ອວັນທີ ៨ ສິງຫາຄມ ២៥៤៣ ສັ່ງພິທັກຍໍທຣັພຍໍອັນຈຳເລີຍເດືດາດຕາມພຣະຮາບບຸນູ້ຕີ
ລົມລະລາຍ ພຸຖທັກຣາຊ ២៥៤៣ ມາຕາ ១៤

จำเลยอุทธรณ์คำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดดังกล่าว และในขณะเดียวกันนี้ได้ร้องขอให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ จำเลยยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดนราธิวาส เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๗ สรุปได้ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๗ อนันจะใช้บังคับแก่คดีนี้ เป็นการกำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ (จำเลย) ก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลาย แม้คดีจะยังไม่ถึงที่สุด เพราะลูกหนี้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ และมาตรา ๔๙ บัญญัติคุ้มครองสิทธิของบุคคลในอันจะจัดการทรัพย์สินของตนได้ การที่ศาลจะใช้พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๗ บังคับแก่คดีนี้ อาจจะเป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยในการจัดการทรัพย์สินของตน จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง เป็นการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ซึ่งยังมิได้มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๗ จึงขอให้ศาลออกการพิจารณาพิพากษากดี และการพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ (จำเลย) ไว้ชั่วคราว แล้วส่งคำร้องนี้ตามทางการ เพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลจังหวัดนราธิวาสเห็นว่า กรณีตามคำร้องเป็นการโดยແย়েচুলพিনิจของศาลไม่ใช้โดยແย়েচুলพินิจของศาลจังหวัดนราธิวาส แต่เป็นการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีต้องให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ให้ยกคำร้อง

จำเลยอุทธรณ์คำสั่งของศาลจังหวัดนราธิวาสที่ให้ยกคำร้อง

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เห็นว่า การที่จำเลยยื่นคำร้องขอให้รอการพิจารณาพิพากษากดีไว้ชั่วคราว และส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๗ เป็นการยื่นคำร้องขณะเดียวกันนี้ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ย่อมเป็นอำนาจของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ที่จะมีคำสั่งเกี่ยวกับคำร้องของจำเลยดังกล่าว จึงให้ยกคำสั่งศาลอันดังต่อไปนี้ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๗ แต่เนื่องจากคดีนี้ได้ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ แล้ว เห็นสมควรส่งคำร้องของจำเลย โดยไม่ต้องย้อนสำเนาคืนศาลชั้นต้น และเห็นว่า จำเลยได้ยื่นคำร้องโดยແย়েচুলพินิจของศาลจังหวัดนราธิวาส ๒๕๔๗ บังคับแก่คดี เป็นการกำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของจำเลยก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้จำเลยล้มละลาย เป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยในการจัดการทรัพย์สินของตน ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง เป็นการยื่นคำร้องครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง แล้ว เมื่อยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว จึงเห็นควรให้รอการพิจารณาพิพากษากดีนี้ไว้ชั่วคราว และให้ส่งความเห็นตามคำร้องของจำเลยตามทางการ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง

ข้อเท็จจริงเพียงพอที่ศาลรัฐธรรมนูญจะพิจารณาวินิจฉัยได้แล้ว ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาในวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลมีเห็นชอบหรือคู่ความโดยแต่เดียวกันว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติ มาตรา ๖ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลออกพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นว่านั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องในระหว่างที่คดีล้มละลายที่ผู้ร้องเป็นจำเลยยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ โดยยังไม่ได้ยื่นคำร้องต่อศาลฎีกา ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๕๙๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติที่จะใช้บังคับแก่คดีนี้ ซึ่งกำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้ล้มละลาย ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง และในขณะที่ยื่นคำร้องนี้ยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น คำร้องดังกล่าวจึงเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาในวินิจฉัย ทั้งนี้ คณะกรรมการศาลรัฐธรรมนูญได้มีมติด้วยคะแนนเสียงข้างมาก ๑๑ ต่อ ๓ เสียง

ประเด็นตามคำร้องที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาในวินิจฉัยต่อไปนี้ว่า พระราชนบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๙๓ ในส่วนที่กำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้ล้มละลาย เป็นการจำกัดสิทธิของลูกหนี้ในการจัดการทรัพย์สินขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นตามคำร้องดังกล่าว เป็นการร้องขอให้พิจารณาพระราชนบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๙๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินหลังจากศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาดแล้วว่า ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยไว้แล้วตามคำวินิจฉัยที่ ๑๔/๒๕๖๘ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๘ ว่า พระราชนบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๙๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินหลังจากที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๙ วรรคหนึ่ง และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ บัญญัติว่า “คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้เป็นเด็ดขาด มีผลผูกพันรัฐสภา คณะกรรมการตุรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐ”

โดยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายประเสริฐ นาสกุล

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

นายกรະມລ ທອງທຽມຫາດີ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายจุ่ມພລ ປ ສົງຄາ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ພລໄກ ຈຸລ ອຕີເຣກ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายປັບປຸງ ເນີມວັນນິຍໍ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายພັນ ຈັນທຽນ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายມົງຄລ ສະກູນ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายສຸຈີດ ບຸລູບງກາຣ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายສຸຈິນດາ ຍົງສຸນທຣ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายສຸວິທຍ໌ ຫີ່ວິພາງໝໍ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายອນນັນຕໍ່ ເກຕຸວງກໍ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายອມຮ ວັກຍາສັດຍໍ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายອີສສະ ນິຕິທັນທີປະກາດ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายອຸຮະ ພວັງອ້ອມກລາງ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยของ นายประเสริฐ นาสกุล ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๙/๒๕๖๕

วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง อ่านใจดการทรัพย์สินภายหลังคามมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่ (นายไพบูลย์ รัตนเศรษฐ์ จำเลย/ผู้ร้อง)

เลขที่การสำนักงานศาลยุติธรรมเสนอคำร้องเป็นหนังสือ ที่ ศย ๐๐๕.๐๐๑/๐๔๕๙ ลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ถึง เลขาธิการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ความว่า ศาลจังหวัดนราธิวาส มีคำสั่งเมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๓ พิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาด ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ มาตรา ๑๙ ซึ่งเป็นบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติล้มละลายฯ อันจะใช้บังคับ แก่คดีของจำเลย อาจเป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยในการจัดการทรัพย์ของตน จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ขอให้ศาลการพิจารณาพิพากษากดีและการพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้ไว้ชั่วคราว แล้วส่งคำร้องนี้ตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาในวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๙

ข้อเท็จจริงที่ได้จากการพิจารณา

๑. ธนาคารนราธิวาสไทย จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ ฟ้องนายไพบูลย์ รัตนเศรษฐ์ จำเลย ต่อศาลจังหวัดนราธิวาส ในคดีหมายเลขคดีที่ ล. ๒๒/๒๕๓๗ หมายเลขแดงที่ ล. ๕/๒๕๔๓ ว่า จำเลยเป็นหนี้โจทก์ตามคำพิพากษาตามยомของศาลจังหวัดนราธิวาส มีเงิน ๑๕,๗๑๒,๐๕๓.๗๕ บาท พร้อมดออกเบี้ยอัตราร้อยละ ๑๙ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ กับใช้ค่าธรรมเนียมส่วนที่ศาลไม่สั่งคืน ภายหลังคามมีคำพิพากษาจำเลยชำระหนี้ให้แก่โจทก์เพียงบางส่วน โจทก์ห่วงดามแล้วจำเลยเพิกเฉย จำเลยยังคงชำระดออกเบี้ยคำนวนถึงวันฟ้องเป็นเงิน ๗๕,๔๖๒,๑๕๓.๔๑ บาท รวมเป็นเงิน ๓๕,๑๗๔,๒๐๗.๒๐ บาท จำเลยไม่สามารถชำระหนี้ให้แก่โจทก์ได้ เพราะเป็นคนมีหนี้ลินลันพันตัวไปเสียจากที่เคยอยู่ ปิดสถานที่อยู่ด้านใน การไม่มีทรัพย์สินจะพึงชำระหนี้ได้ ให้ศาลมีพิพากษาให้จำเลยล้มละลาย และให้ถอนทรัพย์สินของจำเลยชำระหนี้แก่โจทก์ ศาลพิจารณาแล้ว มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ มาตรา ๑๙

๒. จำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ตรวจสอบจำนวนประชุมปรึกษาแล้ว พิพากษายกคำสั่งศาลชั้นต้นที่ยกคำร้องของจำเลย ฉบับลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๓ และให้รอการพิจารณาพิพากษาคดีนี้ไว้ชั่วคราว กับให้ส่งคำร้องของจำเลยฉบับดังกล่าวตามทางการเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในวินัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ในทันนี้ ให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เป็นการชั่วคราว เมื่อศาลมีรัฐธรรมนูญพิจารณาในวินัยแล้ว จะได้ยกคดีขึ้นพิจารณาต่อไป

โดยที่คำร้องนี้เป็นปัญหาข้อกฎหมาย และพยานหลักฐานที่ศาลรัฐธรรมนูญได้รับมีเพียงพอที่จะวินิจฉัยคำร้องนี้ได้แล้ว ไม่จำต้องแสวงหาพยานหลักฐานอื่นใดอีก

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

๑. รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๔๘ มาตรา ๒๖๔ และมาตรา ๓๓๕

๒. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๖

๓. พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๕ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๕ มาตรา ๑๐๕ มาตรา ๑๑๔ มาตรา ๑๔๕ มาตรา ๑๖๖ มาตรา ๑๒๑ มาตรา ๑๓๓ และมาตรา ๑๓๔
ปัญหาที่ต้องวินิจฉัย

๑. ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจพิจารณาในวินัยคำร้องนี้หรือไม่

๒. พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินภายในห้องศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ หรือไม่

คำวินิจฉัย

ปัญหาแรก เนื่องจากศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เสนอคำร้องนี้ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในวินัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจพิจารณาในวินัยได้

ปัญหาที่สอง พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินภายในห้องศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่นั้น ศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยปัญหานี้แล้วว่า ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ดังมีรายละเอียดปรากฏอยู่ในคำวินิจฉัยที่ ๑๔/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๕ แล้ว ให้ยกคำร้อง

นายประเสริฐ นาสกุล

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

ກໍາວິນິຈັນຂອງ ສາສຕຣາຈາරຍ໌ ດຣ. ກະນະມລ ກອງຮຽມຫາຕີ ຕຸລາກາຮຄລວງຮຽມນູ້ງ

ທີ ១៥/២៥៥៥

ວັນທີ ២៦ ເມສາຢານ ២៥៥៥

ເຮື່ອງ ພຣະບັນຍຸດີລັ້ມລະລາຍ ພຸຖທັກກະຣາຊ ២៥៥៣ ໃນສ່ວນທີ່ເປັນບັນຍຸດີເຮື່ອງເກີ່ວກັນອໍານາຈ
ຈັດກາຮກພົມສິນຫລັງຈາກຄາລີມຳຄໍາສັ່ງພິທັກຍ໌ທັກພົມສິນຫລັງຈາດແລ້ວ ຂັດຫົວໜ້າແລ້ວ ແຕ່ລົງໄດ້ແກ່ລົງ
ມາຕຣາ ២៥ ວຣຄ່ານີ້ ຮົວໜ້າ ອົງການ

ຄາລອຸທຮຣນີກາກ ៣ ສ່າງຄໍາຮອງຂອງຈໍາເລີຍ (ນາຍໄພບູລີ ຮັຕນເຄຣຍ) ໃນຄົດໝາຍເລບດຳທີ່
ລ. ១២/២៥៥៣ ຄົດໝາຍເລບແດງທີ່ ລ. ៥/២៥៥៣ ປຶ້ງຢືນຕ່ອຄາລອຸທຮຣນີກາກ ៣ ເນື້ອວັນທີ ៣
ກັນຍາຢານ ២៥៥៣ ເພື່ອໃຫ້ຄາລວູ້ຮຽມນູ້ງພິຈາຮານິຈັນຍໍຕາມຮູ້ຮຽມນູ້ງ ມາຕຣາ ២៥៥ ໂດຍຜູ້ຮອງໄດ້
ໄດ້ແຍ້ງວ່າ ພຣະບັນຍຸດີລັ້ມລະລາຍ ພຸຖທັກກະຣາຊ ២៥៥៣ ໃນສ່ວນທີ່ເກີ່ວກັນເຮື່ອງອໍານາຈ
ຈັດກາຮກພົມສິນຫລັງຈາກຄາລີມຳຄໍາສັ່ງພິທັກຍ໌ທັກພົມສິນຫລັງຈາດແລ້ວ ຂັດຫົວໜ້າແລ້ວ
ມາຕຣາ ២៥ ວຣຄ່ານີ້ ອົງການ

ຂອ້ເທິ່ງຕາມຄໍາຮອງແລ້ວເອກສາຮປະກອບຄໍາຮອງໄດ້ຄວາມວ່າ ຈໍາເລີຍຜູ້ຮອງຄູກຄາລັງຫວັດ
ນຄຣາຊສື່ນມາມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍ໌ທັກພົມສິນຫລັງຈາດຕາມພຣະບັນຍຸດີລັ້ມລະລາຍ ພຸຖທັກກະຣາຊ ២៥៥៣
ມາຕຣາ ១៥ ຜູ້ຮອງອຸທຮຣນີແລ້ວໃນຮ່ວ່າງກາຮິຈາຮານຂອງຄາລອຸທຮຣນີກາກ ៣ ຜູ້ຮອງໄດ້ຢືນຄໍາຮອງ
ຂອ້ເທິ່ງຕັ້ນມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍ໌ທັກພົມສິນຫລັງຈາດກ່ອນມີຄໍາພິພາກຍາໃຫ້ລັ້ມລະລາຍໃນຄົດທີ່ຍັງໄໝດີທີ່ສຸດ ແລ້ວ
ການທີ່ເຈົ້າພັນກົງການພິທັກຍ໌ທັກພົມສິນຫລັງຈາດກ່ອນມີຄໍາພິພາກຍາໃຫ້
ລັ້ມລະລາຍ ດັ່ງນັ້ນ ຜູ້ຮອງຈຶ່ງເຫັນວ່າ ການທີ່ຜູ້ຮອງຄູກຈຳກັດສິທີໃນກາຮິຈາຮິກາຮິຈາຮິກາຮິ
ພຣະບັນຍຸດີລັ້ມລະລາຍອັນເປັນສິທີທີ່ຜູ້ຮອງໄດ້ຮັບຄວາມຄຸ້ມຄອງຕາມມາຕຣາ ៤ ແລ້ວມາຕຣາ ៤៥ ຂອງ
ຮູ້ຮຽມນູ້ງ ຈຶ່ງເປັນກັດຕ່ອຮູ້ຮຽມນູ້ງ ມາຕຣາ ២៥ ວຣຄ່ານີ້

ຄາລວູ້ຮຽມນູ້ງພິຈາຮານິຈັນຍໍເນື້ອວັນທີ ១៦ ມກຣາຄມ ២៥៥៥ ແລ້ວ ເຫັນວ່າເປັນກົດທີ່
ຄາລອຸທຮຣນີກາກ ៣ ສ່າງຂໍໂດ້ແຍ້ງຂອງຜູ້ຮອງຈຶ່ງເປັນຄູ່ຄວາມໃນຄົດທີ່ໂດ້ແຍ້ງວ່າພຣະບັນຍຸດີລັ້ມລະລາຍ
ພຸຖທັກກະຣາຊ ២៥៥៣ ຂັດຫົວໜ້າແລ້ວ ມາຕຣາ ២៥៥ ຈຶ່ງມີຄໍາສັ່ງຮັບຄໍາຮອງໄວ້ດໍາເນີນກາຮານ
ຄາລວູ້ຮຽມນູ້ງ ວິວໜ້າພິຈາຮານິຈັນຍໍ ພ.ສ. ២៥៥១ ຂົວ ០១ ເນື້ອຈາກເປັນໄປຕາມ
ຮູ້ຮຽມນູ້ງ ມາຕຣາ ២៥៥

ประເດືອນຕາມກໍາຮ່ອງເປັນກາຮ້ອງຂອໃຫວນິຈນີຢ່າວ່າ ພຣະຮາຊບ້ານຸ້ມູ້ຕີລັ້ນລະລາຍ ພຸຖທັກຮາຊ
២៥៥៥ ໃນສ່ວນທີ່ເປັນບໍນຫຼຸງຄືເຮືອງເກື່ອງກັນອຳນາຈຈັດກາຮ້ອງກິຈຈານຸບກ່າ
ລົງຈາກສາລມືກໍາສັ່ງພິທັກຍ໌ກິຈຈານຸບກ່າ
ລູກໜີ້ເຕີດຂາດແດ້ວ ຂັດຕ່ອວັນສອງ ມາຕຣາ ២៥ ວຽກທັນໆ ເຫັນວ່າ ເມື່ອສາລວັນສອງໄດ້ມີກໍາວິນິຈນີຢ່າວ່າ
ທີ່ ១៤/២៥៥៥ ເມື່ອວັນທີ ២៣ ເມນາຍນ ២៥៥៥ ໄວແລ້ວວ່າ ພຣະຮາຊບ້ານຸ້ມູ້ຕີລັ້ນລະລາຍ ພຸຖທັກຮາຊ
២៥៥៥ ໃນສ່ວນທີ່ເປັນບໍນຫຼຸງຄືເຮືອງເກື່ອງກັນອຳນາຈຈັດກາຮ້ອງກິຈຈານຸບກ່າ
ລົງຈາກສາລມືກໍາສັ່ງພິທັກຍ໌ກິຈຈານຸບກ່າ
ລູກໜີ້ເຕີດຂາດແດ້ວ ໄນ່ຈັດຫຼືແຍ້ງຕ່ອວັນສອງ ມາຕຣາ ២៥ ວຽກທັນໆ ຈຶ່ງໄໝ່ຕ້ອງວິນິຈນີອີກ

ຈຶ່ງວິນິຈນີຢ່າວ່າກໍາຮ່ອງ

ສາສຕຣາຈາຍ໌ ດຣ. ກະນະມລ ຖອນຮຽມຈາຕີ

ຕຸລາກາຮ້ອງກິຈຈານຸບກ່າ

ກໍາວິນິຈັນຍຂອງ ນາຍຈຸນພລ ປນ ສົງຂລາ ຕຸລາກາຮ່າລວມນູ້ຢູ່

ທີ່ ๑๔/ຟກແກ້ວມະນຸດ

ວັນທີ ២៦ ເມສາຍນ ຟກແກ້ວມະນຸດ

ເຮື່ອງ ພຣະລະບຸລູ້ຄະນະລັດລາຍ ພຸຖະສັກຮາຊ ໨໔໔໗ ໃນສ່ວນທີ່ເປັນບັນຫຼຸງຕີເກີ່ວກັນອໍານາຈ
ຈັດກາຮ່າລວມນູ້ຢູ່ຈາກສາລມື້ກໍາສັ່ງພິທັກໝໍ່ກ່ຽວຂ້ອງລູກໜີ້ເດືດຂາດແລ້ວ (ກຣົມື່ນາຍໄພບູລູ່
ຮັດນເຄຣຍ້ງ໌ ຜູ້ຮອງ) ຂັດໜ້ວຍແຍ້ງຕ່ອງຮ່າລວມນູ້ຢູ່ ມາຕຣາ ໨໔ ວຣຄ໌ນີ້ງ ຜູ້ໂມ່

ສາລວຸທຮຣ່າກາກ ៣ ສັ່ງຂ້ອໂດຍແຍ້ງຂອງນາຍໄພບູລູ່ ຮັດນເຄຣຍ້ງ໌ ຈຳເລີຍໃນຄົດລັ້ນລະລາຍ
ໝາຍເລບດຳທີ່ ດ. ០១-០២/ຟກແກ້ວມະນຸດ ໄທ້ສາລວຸທຮຣ່າລວມນູ້ຢູ່ພິຈາຮ່ານວິຈັນຍຕາມຮູ້ຮຣ່າລວມນູ້ຢູ່ ມາຕຣາ ໨໔
ວ່າ ພຣະລະບຸລູ້ຄະນະລັດລາຍ ພຸຖະສັກຮາຊ ໨໔໔໗ ໃນສ່ວນທີ່ກໍາທັນດໄທເຈົ້າພັນກົງການພິທັກໝໍ່ກ່ຽວ
ເຂົ້າຈັດກາຮ່າລວມນູ້ຢູ່ຈາກລູກໜີ້ ກ່ອນທີ່ສາລະພິພາກາຢ່າງລັດລາຍ ເປັນການຈຳກັດສີທີ່ຂອງລູກໜີ້ໃນການ
ຈັດກາຮ່າລວມນູ້ຢູ່ສິນ ຂັດໜ້ວຍແຍ້ງຕ່ອງຮ່າລວມນູ້ຢູ່ ມາຕຣາ ໨໔ ວຣຄ໌ນີ້ງ ຜູ້ໂມ່

ພິຈາຮ່ານແລ້ວ ເຫັນວ່າປະເທິດຕາມກໍາຮັງດັ່ງກ່າວ່າ ສາລວຸທຮຣ່າລວມນູ້ຢູ່ໄດ້ມີກໍາວິນິຈັນຍໄວ້ແລ້ວຕາມ
ກໍາວິນິຈັນຍທີ່ ១៤/ຟກແກ້ວມະນຸດ ລົງວັນທີ່ ២៦ ເມສາຍນ ຟກແກ້ວມະນຸດ ວ່າ ພຣະລະບຸລູ້ຄະນະລັດລາຍ ພຸຖະສັກຮາຊ
໨໔໔໗ ໃນສ່ວນທີ່ເປັນບັນຫຼຸງຕີເກີ່ວກັນອໍານາຈຈັດກາຮ່າລວມນູ້ຢູ່ຈາກທີ່ສາລມື້ກໍາສັ່ງພິທັກໝໍ່ກ່ຽວ
ລູກໜີ້ເດືດຂາດແລ້ວ ໄນໆຂັດໜ້ວຍແຍ້ງຕ່ອງຮ່າລວມນູ້ຢູ່ ມາຕຣາ ໨໔ ວຣຄ໌ນີ້ງ ແລະມາຕຣາ ៥៥ ວຣຄ໌ນີ້ງ
ແລະຮູ້ຮຣ່າລວມນູ້ຢູ່ ມາຕຣາ ໨໔៥ ບັນຫຼຸງຕີວ່າ “ກໍາວິນິຈັນຍຂອງສາລວຸທຮຣ່າລວມນູ້ຢູ່ໄທ້ເປັນເດືດຂາດ ມີຜູກພັນ
ຮູ້ສກາ ຄະນະຮູ້ມູນຕີ ສາລ ແລະອົງກອງອົ່ນອອງຮູ້” ຈຶ່ງໄໝຕ້ອງວິນິຈັນຍອີກ

ອາສັຍເຫດຸຜດັ່ງທີ່ກ່າວມາ ຈຶ່ງກໍາວິນິຈັນຍໃຫ້ກໍາຮັງ

ນາຍຈຸນພລ ປນ ສົງຂລາ

ຕຸລາກາຮ່າລວມນູ້ຢູ່

คำวินิจฉัยของ พลโท จุล อติเรก ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ପେଟ୍ ୧୯/୨୫୫୯

วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๔

เรื่อง บทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการทรัพย์สินหลังจากศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาด
ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๘๓ ข้าดหรือแบ่งต่อรัฐธรรมนูญ

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ส่งคำตัดสินของนายไพบูลย์ รัตนเศรษฐ์ จำเลย (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลอุทธรณ์รับฟังว่า บทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการทรัพย์สินหลังจากความมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาดตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ต้องด้วยมาตรา ๖

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้องได้ความว่า ธนาคารกรุงไทย จำกัด เป็นโจทก์ฟ้อง ผู้ร้อง เป็นจำเลยในคดีล้มละลายต่อศาลจังหวัดนราธิวาส ตามคดีหมายเลขดำที่ ล. ๒๒/๒๕๓๗ คดีหมายเลขแดงที่ ล. ๕/๒๕๔๓ ศาลจังหวัดนราธิวาสมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของ ผู้ร้องเด็ดขาดตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๘๓ มาตรา ๑๔ ผู้ร้องอุทธรณ์คำสั่งศาล จังหวัดนราธิวาสต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๓ คดีอยู่ในระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ผู้ร้องได้ยื่น คำร้องว่าบันบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับการจัดการทรัพย์สินหลังจากศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ เด็ดขาด ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง

พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นตามคำร้องที่ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยเป็นประเด็นเดียวกับที่ศาลรัฐธรรมนูญเคยมีคำวินิจฉัยไว้แล้วตามคำวินิจฉัยที่ ๑๔/๒๕๔๙ ว่า พระราชบัญญัติล้มละลายดังกล่าว ควรขึ้นเพื่อใช้บังคับเป็นการทั่วไป โดยเฉพาะในส่วนที่ให้อำนาจศาลในการสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ขาด หรือสั่งยกฟ้องตามมาตรา ๑๔ และให้อำนาจเจ้าพนักงานดำเนินการต่างๆ เมื่อศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ขาดแล้ว เพื่อร่วบรวมทรัพย์สินของลูกหนี้ชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ ตามมาตรา ๑๒ เพื่อประโยชน์ของเจ้าหนี้และประชาชนทั่วไป นอกจากนี้ พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ เป็นกฎหมายที่ใช้บังคับก่อนรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันประกาศใช้ ซึ่งเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๓๕ (๑) สามารถใช้บังคับต่อไปได้และพระราชบัญญัติล้มละลาย (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ก็ได้กล่าวในคำประกว่าเป็นกฎหมายที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล เป็นการดำเนินการตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสอง ไว้แล้วโดยเฉพาะตามคำวินิจฉัย

ດັ່ງກ່າວໄດ້ວິນິຈນີຍ່ວ່າ ພຣະຣາຊບໍ່ມີຄືລົ້ມລະລາຍ ພຸທະສັກຮາຊ ២៥៥៣ ໃນສ່ວນທີ່ເປັນບາບໍ່ມີຄືເກື່ອງກັບ
ອຳນາຈີດກາຮຽນທີ່ສິນຫລັງຈາກຄາລມີຄຳສັ່ງພິທັກຍົກໜີເດືດຂາດແລ້ວ ໄນໆບັດຫຼືແບ່ງຕ່ອງຮູ້ຮຽນນຸ່ມ
ມາຕරາ ២៥

ຈາກຄຳວິນິຈນີຍ່ອງຄາລຮູ້ຮຽນນຸ່ມດັ່ງກ່າວທີ່ວິນິຈນີຍ່ວ່າ ພຣະຣາຊບໍ່ມີຄືລົ້ມລະລາຍ ພຸທະສັກຮາຊ
២៥៥៣ ໄນໆບັດຫຼືແບ່ງຕ່ອງຮູ້ຮຽນນຸ່ມ ມາຕරາ ២៥ ນັ້ນ ຜົ່ງຮວມດຶງຮູ້ຮຽນນຸ່ມ ມາຕරາ ២៥ ວຽກໜີ່
ຕາມຄຳຂອໃຫ້ວິນິຈນີຍ່ໃນເຮືອນນີ້ດ້ວຍ ຈຶ່ງໄໝຈຳຕ້ອງວິນິຈນີຍ່ຄຳຂອນນີ້ຫ້ອີກ ເພຣະຄຳວິນິຈນີຍ່ອງຄາລຮູ້ຮຽນນຸ່ມ
ເປັນເດືດຂາດ ມີຜົກພັນ ຮູ້ສກາ ຄມະຮູ້ມັນຕີ ສາລ ແລະອົງກໍຣອື່ນຂອງຮູ້ຕາມຮູ້ຮຽນນຸ່ມ ມາຕරາ ២៥៥
ດ້ວຍເຫດຜົດດັ່ງກ່າວ ຈຶ່ງວິນິຈນີຍ່ໃຫຍກກໍາຮັງ

ພລໂທ ຈຸດ ອຕິເຮກ

ຕຸລາກາຮຽນຄາລຮູ້ຮຽນນຸ່ມ

ຄໍາວິນิຈສັຍຂອງ ນາຍປ່ອງ ເນື່ອມວິຫຍໍ່ ຕຸລາກາຄາລວິຊະຮຽມນູ້ມູ

ທີ່ ១៥/២៥៥៥

ວັນທີ ២៦ ເມສາຢານ ២៥៥៥

ເຮື່ອງ ພຣະຣາຊບໍ່ມູນຸຟີຕິດໍານລະລາຍ ພຸຖທີ່ສັກຮາຊ ២៥៥៣ ໃນສ່ວນທີ່ເປັນບໍ່ມູນຸຟີເກີ່ຍວັນກັບອໍານາຈ
ຈັດກາຮຣັພຍໍສິນຫລັງຈາກຄາລມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍໍທຣັພຍໍລູກໜີເດືດຂາດແລ້ວ ບັດຫົວ້ອແຍ້ງຕ່ອ
ວິຊະຮຽມນູ້ມູ ແ່ງຮາຊອານາຈັກໄທຍ ມາຕຣາ ២៥ ວຣຄໜີ່ນີ້ ແລະມາຕຣາ ៤៥ ວຣຄໜີ່ນີ້ ທີ່ໄວ້

ຕາມຄໍາຮ່ອງໄດ້ຄວາມວ່າ ຜັນຍານຄຣາໂລວງໄທຍ ຈຳກັດ (ມາຫັນ) ໄດ້ຝ່ອງນາຍໄພນູລີ່ ຮັດນເສຣຍງົງ
ຫົວ້ອຍ້ອງ ແຊ້ໂສ ຈຳເລີຍ ຕ່ອຄາລຈັງຫວັດນຄຣາສື່ນາ ຂອໃໝ່ມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍໍທຣັພຍໍຈຳເລີຍເດືດຂາດ ແລະໄໝ
ພິພາກຍາໄໝເປັນບຸກຄລົ້ມລະລາຍ ຄາລຈັງຫວັດນຄຣາສື່ນາມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍໍທຣັພຍໍຈຳເລີຍເດືດຂາດຕາມພຣະຣາຊ
ບໍ່ມູນຸຟີຕິດໍານລະລາຍ ພຸຖທີ່ສັກຮາຊ ២៥៥៣ ມາຕຣາ ១៥ ຕາມຄດີ່ໝາຍເລີດດຳທີ່ ດ. ២២/២៥៥៣ ຈຳເລີຍ
ອຸທຮຣົນມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍໍທຣັພຍໍແລະຄດີ່ທີ່ອ່ຽ່ງວ່າງກາຮພິຈາຮາບອງຄາລອຸທຮຣົນກາກ ៣ ຈຳເລີຍຢືນຄໍາຮ່ອງຕ່ອ
ຄາລຈັງຫວັດນຄຣາສື່ນາ ເມື່ອວັນທີ ៣ ກັນຍານ ២៥៥៣ ສຽງວ່າ ພຣະຣາຊບໍ່ມູນຸຟີຕິດໍານລະລາຍ ພຸຖທີ່ສັກຮາຊ
២៥៥៣ ໄກ້ເຈັບນັກງານພິທັກຍໍທຣັພຍໍເຂົ້າຈັດກາຮທຣັພຍໍສິນຂອງລູກໜີ່ (ຈຳເລີຍ) ກ່ອນທີ່ຄາລຈະພິພາກຍາ
ໄໝລູກໜີ່ນິ້ມລະລາຍ ແມ່ຄດີຈະຍັງໄໝລົງທຶນທີ່ສຸດ ເພຣະລູກໜີ່ນີ້ຢືນອຸທຮຣົນມີຄໍາສັ່ງຄາລ ວິຊະຮຽມນູ້ມູ ແ່ງຮາຊອານາຈັກໄທຍ
ມາຕຣາ ៤ ແລະມາຕຣາ ៤៥ ບໍ່ມູນຸຟີຄຸນຄຮອງສີທີ່ບຸກຄລໃນກາຮຈັດກາຮທຣັພຍໍສິນຂອງຕົນໄດ້ ກາຮທີ່ຄາລຈະໃໝ່
ພຣະຣາຊບໍ່ມູນຸຟີຕິດໍານລະລາຍ ພຸຖທີ່ສັກຮາຊ ២៥៥៣ ບັນກັນແກ່ຄດີ່ນີ້ ຈາກເປັນກາຮຈຳກັດສີທີ່ບຸກຄລໃນກາຮ
ຈັດກາຮທຣັພຍໍສິນຂອງຕົນ ຈຶ່ງບັດຕ່ອວິຊະຮຽມນູ້ມູ ແ່ງຮາຊອານາຈັກໄທຍ ມາຕຣາ ២៥ ວຣຄໜີ່ນີ້ ເປັນກາຮທີ່
ຄາລຈະໃໝ່ບໍ່ມູນຸຟີແ່ງກ່ຽວມາຍບັນກັນແກ່ຄດີ່ ຕ້ອງດ້ວຍວິຊະຮຽມນູ້ມູ ແ່ງຮາຊອານາຈັກໄທຍ ມາຕຣາ ៦
ໜຶ່ງຍັນນີ້ໄດ້ມີຄໍາວິນິຈສັຍຂອງຄາລວິຊະຮຽມນູ້ມູ ໃນສ່ວນທີ່ເກີ່ຍວັນພຣະຣາຊບໍ່ມູນຸຟີຕິດໍານລະລາຍ ພຸຖທີ່ສັກຮາຊ
២៥៥៣ ຈຶ່ງຂອໃຫ້ຄາລອກາຮພິຈາຮາພິພາກຍາຄດີ ແລະກາຮພິທັກຍໍທຣັພຍໍຂອງລູກໜີ່ (ຈຳເລີຍ) ໄວ້ວ່ວຄຣາວ ແລ້ວ
ສ່ງຄໍາຮ່ອງນີ້ຕາມທາງກາຮ ເພື່ອໃຫ້ຄາລວິຊະຮຽມນູ້ມູໄດ້ພິຈາຮາວິນິຈສັຍຕາມວິຊະຮຽມນູ້ມູ ແ່ງຮາຊອານາຈັກໄທຍ
ມາຕຣາ ២៦៥

ຄາລຈັງຫວັດນຄຣາສື່ນາເຫັນວ່າ ກຣີ່ຕາມຄໍາຮ່ອງເປັນກາຮໂດ້ແຍ້ງຕ່ອດຸລຍພິນິຈຂອງຄາລໄໝໃໝ່
ໂດ້ແຍ້ງວ່າພຣະຣາຊບໍ່ມູນຸຟີຕິດໍານລະລາຍ ພຸຖທີ່ສັກຮາຊ ២៥៥៣ ບັດຕ່ອວິຊະຮຽມນູ້ມູ ຈຶ່ງໄໝໃໝ່ກຣີ່ຕ້ອງໃຫ້ຄາລ
ວິຊະຮຽມນູ້ມູພິຈາຮາວິນິຈສັຍຕາມວິຊະຮຽມນູ້ມູ ມາຕຣາ ២៦៥ ໄຫຍກຄໍາຮ່ອງ

จำเลยอุทธรณ์คำสั่งของศาลจังหวัดครรราชสีมาที่ให้ยกคำร้อง

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เห็นว่า การที่จำเลยยื่นคำร้องขอให้รอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๓ เป็นการยื่นคำร้อง ขณะเดียวกันระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ย่อมเป็นอำนาจของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ที่จะมีคำสั่งเกี่ยวกับคำร้องของจำเลยดังกล่าว จึงให้ยกคำสั่งศาลชั้นต้นที่ยกคำร้องของจำเลย ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๓ แต่เนื่องจากคดีนี้ได้ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ แล้ว เห็นสมควรสั่ง คำร้องของจำเลยโดยไม่ต้องย้อน溯วนคืนศาลชั้นต้น และเห็นว่าจำเลยได้ยื่นคำร้องโดยแจ้งว่า การที่ศาลจะใช้ พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ บังคับแก่คดี เป็นการกำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เข้าจัดการทรัพย์สินของจำเลยก่อนที่ศาลมีพิพากษาให้จำเลยล้มละลายเป็นการจำกัดสิทธิของจำเลย ในการจัดการทรัพย์สินของตน ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง เป็นการยื่น คำร้องครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง แล้ว เมื่อยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว จึงเห็นควรให้รอการพิจารณา พิพากษาคดีนี้ไว้ชั่วคราว และให้ส่งความเห็นตามคำร้องของจำเลยตามทางการ เพื่อให้ศาลมีคำสั่งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง

พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องในระหว่างที่คดีล้มละลายที่ผู้ร้องเป็นจำเลยยังอยู่ในระหว่าง การพิจารณาของศาลอุทธรณ์โดยโดยได้แจ้งว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ในส่วน ที่กำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ก่อนที่ศาลมีพิพากษาให้ล้มละลาย ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง และขณะที่ยื่นคำร้องนี้ ยังไม่มีคำวินิจฉัย ของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ศาลมีคำสั่งรับคำร้องนี้ไว้พิจารณา วินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง

ปัญหาตามคำร้องที่ศาลมีคำสั่งต้องพิจารณาวินิจฉัยมีว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ในส่วนที่กำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ ก่อนที่ศาลมีพิพากษาให้ล้มละลาย เป็นการจำกัดสิทธิของลูกหนี้ในการจัดการทรัพย์สิน ขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า ปัญหาตามคำร้องเป็นการร้องขอให้พิจารณาพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินหลังจากที่ศาลมีคำสั่ง พิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาดแล้วว่า ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง

หรือไม่ ศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยไว้แล้วตามคำวินิจฉัยที่ ๑๙/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๕ ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๘๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินหลังจากที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เต็ดขาดแล้ว ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๙ วรรคหนึ่ง และในคำวินิจฉัย ส่วนตนของผู้ทำคำวินิจฉัย ก็วินิจฉัยไว้ในทำนองเดียวกัน จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยคำร้องนี้

วินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายปรีชา เนติมวนิชย์
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยของ นายผัน จันทร์ปาน ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๔/๒๕๖๘

วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๘

เรื่อง พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินหลังจากศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว (กรณีนายไพบูลย์รัตนเศรษฐ์ ผู้ร้อง) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ส่งข้อโต้แย้งของนายไพบูลย์ รัตนเศรษฐ์ จำเลย ในคดีล้มละลายหมายเลขคดีที่ ๑๑-๑๒/๒๕๖๓ ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ ในส่วนที่กำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ ก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้ล้มละลาย เป็นการจำกัดสิทธิของลูกหนี้ในการจัดการทรัพย์สิน ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ข้อเท็จจริง

ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ ฟ้องนายไพบูลย์ รัตนเศรษฐ์ หรืออยู่ยง แซ่โซ่ เป็นจำเลย ต่อศาลจังหวัดกรุงเทพมหานคร ขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยเด็ดขาด และพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย

ศาลจังหวัดกรุงเทพมหานคร ได้มีคำพิพากษา เป็นคดีหมายเลขคดีที่ ๑๒๒/๒๕๖๓ คดีหมายเลขแดงที่ ๕/๒๕๖๓ สั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาด ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ มาตรา ๑๔

จำเลยอุทธรณ์คำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดดังกล่าว และในขณะที่คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ จำเลยยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดกรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๓ สรุปได้ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ อันจะใช้บังคับแก่คดีนี้ เป็นการกำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ (จำเลย) ก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลาย แม้คดีจะยังไม่ถึงที่สุด เพราะลูกหนี้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ และมาตรา ๔๙ บัญญัติคุ้มครองสิทธิของบุคคลในอันที่จะจัดการทรัพย์สินของตนได้ การที่ศาลจะใช้พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ บังคับแก่คดีนี้ อาจจะเป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยในการจัดการทรัพย์สินของตน จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง เป็นการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย

บังคับแก่คดี ต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ซึ่งยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับ พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๘๓ จึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาพิพากษาคดี และการพิทักษ์ทรัพย์ ของลูกหนี้ (จำเลย) ไว้ชั่วคราว แล้วส่งคำร้องนี้ตามทางการ เพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๙

ศาลจังหวัดนครราชสีมาเห็นว่า กรณีตามคำร้องเป็นการโดยไม่ได้แต่งตั้งดุลพินิจของศาลไม่ใช่โดยไม่ได้แต่งตั้ง พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๘๓ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ จึงไม่ใช่กรณีต้องให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๙ ให้ยกคำร้อง

จำเลยอุทธรณ์คำสั่งของศาลจังหวัดนครราชสีมาที่ให้ยกคำร้อง

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เห็นว่า การที่จำเลยยื่นคำร้องขอให้รอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๓ เป็นการยื่นคำร้อง ขณะเดียวกันในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ย่อมเป็นอำนาจของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ที่จะมีคำสั่งเกี่ยวกับคำร้องของจำเลยดังกล่าว จึงให้ยกคำสั่งศาลอันดับต้นที่ยกคำร้องของจำเลย ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๓ แต่เนื่องจากคดีนี้ได้เข้าสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ แล้วเห็นสมควร สั่งคำร้องของจำเลยโดยไม่ต้องย้อนสำเนาคืนศาลอันดับต้น และเห็นว่า จำเลยได้ยื่นคำร้องโดยไม่ได้แต่งตั้งดุลพินิจของศาลจังหวัดนครราชสีมา ๒๕๘๓ บังคับแก่คดี เป็นการกำหนดให้เจ้าพนักงาน พิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของจำเลยก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้จำเลยล้มละลายเป็นการจำกัดสิทธิ ของจำเลยในการจัดการทรัพย์สินของตน ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๙ วรรคหนึ่ง แล้ว เมื่อยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในเรื่องดังกล่าว จึงเห็นควรให้รอการพิจารณาพิพากษาคดีนี้ไว้ชั่วคราว และให้ส่งความเห็น ตามคำร้องของจำเลยตามทางการ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๙ วรรคหนึ่ง

ประเด็นที่ต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๙ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องยื่นคำร้องในระหว่างที่คดีล้มละลายที่ผู้ร้องเป็นจำเลย ยังอยู่ในระหว่าง การพิจารณาของศาลอุทธรณ์ โดยไม่ได้แต่งตั้งดุลพินิจของศาล พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๘๓ ในส่วนที่เป็น บทบัญญัติที่จะใช้บังคับแก่คดีนี้ ซึ่งกำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ ก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้ล้มละลาย ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๙ วรรคหนึ่ง และยังไม่มีคำวินิจฉัย ของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินี้ คำร้องดังกล่าวจึงเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๙ วรรคหนึ่ง ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัย

ประเด็นการพิจารณา

ประเด็นคำร้องที่ต้องพิจารณาในวินิจฉัยคือไปคือ พระราชนูญตั้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ ในส่วนที่กำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ ก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้ล้มละลาย เป็นการจำกัดสิทธิของลูกหนี้ในการจัดการทรัพย์สิน ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ข้อพิจารณาและคำวินิจฉัย

พิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นตามคำร้องดังกล่าว เป็นการร้องขอให้พิจารณาพระราชนูญตั้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินหลังจากศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาดแล้วว่า ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่ ซึ่งศาลรัฐธรรมนูญได้มีคำวินิจฉัยไว้แล้ว ตามคำวินิจฉัยที่ ๑๔/๒๕๖๔ ว่า พระราชนูญตั้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินหลังจากที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๙ วรรคหนึ่ง และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ บัญญัติว่า “คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้เป็นเด็ดขาด มีผลผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐ” จึงไม่จำต้องวินิจฉัยซ้ำอีก

โดยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายผัน จันทร์ปาน
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยของ นายมงคล สรวง ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๕/๒๕๖๕

วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติกำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ก่อนศาลพิพากษาให้ล้มละลาย ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ส่งคำตัดเย็บของนายไพบูลย์ รัตนเศรษฐ์ จำเลยในคดีล้มละลายหมายเลขที่ ล. ๕/๒๕๖๓ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในจังหวัดราชบุรี ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติกำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ก่อนศาลพิพากษาให้ล้มละลาย เป็นการจำกัดสิทธิของลูกหนี้ในการจัดการทรัพย์สิน ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง โดยมีรายละเอียดตามคำร้องสรุปได้ดังนี้

๑. ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ฟ้องนายไพบูลย์รัตนเศรษฐ์ หรือนายยุทธ แซ่โซ่ จำเลย ต่อศาลจังหวัดกรุงเทพฯ เรื่องล้มละลาย ขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยเด็ดขาด และพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย ศาลมีคำพิพากษามีผลเมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๓ ลั่นพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาดตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ มาตรา ๑๕ ประกูตรตามคดีหมายเลขคดีที่ ล. ๒๒/๒๕๓๗ คดีหมายเลขคดีที่ ล. ๕/๒๕๖๓

๒. จำเลยอุทธรณ์ ในขณะที่คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ จำเลยยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดกรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๖๓ โต้แย้งสรุปว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ ที่ใช้บังคับแก่คดีนี้ เป็นการกำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ (จำเลย) ก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลาย แม้คดียังไม่ถึงที่สุด เพราะลูกหนี้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งศาล รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ และมาตรา ๔๙ ได้บัญญัติคุ้มครองสิทธิของบุคคลในอันจะจัดการทรัพย์สินของตนได้ การที่ศาลจะใช้พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ บังคับแก่คดี เป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยในการจัดการทรัพย์สินของตน ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง และเป็นการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดี ต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ซึ่งยังมิได้มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ ขอให้

สั่งคำร้องไปให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ศาลจังหวัดนครราชสีมา สั่งคำร้องว่า กรณีตามคำร้องเป็นการโต้แย้งดุลพินิจของศาล ไม่ใช่โต้แย้งว่าพระราชนูญติดล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๘๗ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ จึงไม่ต้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ให้ยกคำร้อง

๓. จำเลยอุทธรณ์คำสั่ง ศาลอุทธรณ์ ภาค ๓ พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่จำเลยยื่นคำร้องให้รอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และสั่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๓ เป็นการยื่นคำร้องขณะคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ย่อมเป็นอำนาจของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ที่จะมีคำสั่งเกี่ยวกับคำร้องของจำเลยดังกล่าว จึงให้ยกคำสั่งศาลอันดับต้นที่ยกคำร้องของจำเลย แต่เนื่องจากคดีนี้ได้ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ แล้ว เห็นสมควรสั่งคำร้องของจำเลย โดยไม่ต้องย้อนจำนวนคืนศาลอันดับต้น และเห็นว่า จำเลยได้ยื่นคำร้องโต้แย้งว่า การที่ศาลจะใช้พระราชนูญติดล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๘๗ บังคับแก่คดี เป็นการกำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของจำเลยก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้จำเลยล้มละลายเป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยในการจัดการทรัพย์สินของตน ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง เป็นการยื่นคำร้องครอบคลุมในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว จึงมีคำสั่งให้รอการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นของจำเลย เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง

พิเคราะห์แล้ว ประเด็นตามคำร้องที่ต้องวินิจฉัยว่า พระราชนูญติดล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๘๗ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติกำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ก่อนศาลมีอำนาจพิพากษาให้ล้มละลาย ซึ่งได้แก่มาตรา ๒๒ ที่บัญญัติว่า “เมื่อศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้แล้ว เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์แต่ผู้เดียวมีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) จัดการและจ้างนายทรัพย์สินของลูกหนี้ หรือกระทำการที่จำเป็นเพื่อให้กิจการของลูกหนี้ที่ค้างอยู่เสร็จสิ้นไป

(๒) เก็บรวบรวมและรับเงินหรือทรัพย์สิน ซึ่งจะตกได้แก่ลูกหนี้หรือซึ่งลูกหนี้มีสิทธิจะได้รับจากผู้อื่น

(๓) ประนีประนอมยอมความ หรือฟ้องร้อง หรือต่อสู้คดีใดๆ เกี่ยวกับทรัพย์สินของลูกหนี้” ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๔ วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาธารสำคัญแห่งสิทธิ

ແລະເສື່ອກາພັນນີ້ໄດ້” ເຫັນວ່າ ສາລະຮູ້ຮຽມນູ້ໝູ້ໄດ້ນີ້ກຳວິນຈົນຍິໄວ້ແລ້ວ ຕາມກຳວິນຈົນຍິທີ່ ១៥/២៥៥៥ ລວມທີ່ ២៦ ເມພາຍນ ២៥៥៥ ວ່າ ພຣະຮາຊນູ້ໝູ້ຕີລົ້ມລະລາຍ ພຸຖະສັກຮາຊ ២៥៥៣ ໃນສ່ວນທີ່ເປັນບໍບັນຫຼຸງຕີ
ເກີຍວັກນັ້ນຈຳນວຍກຳນົດການທັງໝົດທີ່ສາລມີຄຳສັ່ງພິທັກຍົກໜີເດືອນກາດແລ້ວ “ໄຟ່ຈັດຫົວໜ້າຢັງ
ຕ່ອຮູ້ຮຽມນູ້ໝູ້ ມາຕາຮ ២៥ ວຣຄ໌ນີ້ ຈຶ່ງໄໝ່ຕ້ອງວິນຈົນຍິຫ້ກໍາຮ່ອງ

ອາສີຍເຫດຸຜລັດັກຄ່າວ້າງຕົ້ນ ຈຶ່ງວິນຈົນຍິໃຫ້ກໍາຮ່ອງ

ນາຍມົງຄລ ສະກັນ
ຕຸລາກາຮສາລະຮູ້ຮຽມນູ້ໝູ້

คำวินิจฉัยของ นายสุจิต บุญบงการ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๙/๒๕๔๕

วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๔๕

เรื่อง พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติกี่วักบ้านเจ้าจัดการทรัพย์สินหลังจากศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว (กรณีนายไพบูลย์รัตนเศรษฐ์ ผู้ร้อง) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ส่งข้อโต้แย้งของนายไพบูลย์ รัตนเศรษฐ์ จำเลยในคดีล้มละลายหมายเลขคำที่ ๑. ๑๑-๑๒/๒๕๔๓ ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในวันที่ ๒๖๔ ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ ในส่วนที่กำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้ล้มละลาย เป็นการจำกัดสิทธิของลูกหนี้ในการจัดการทรัพย์สิน ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบได้ความว่า ธนาคารกรุงเทพไทย จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ ฟ้องนายไพบูลย์ รัตนเศรษฐ์ หรือยุษง แซ่โซ เป็นจำเลย ต่อศาลจังหวัดนราธิวาสให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยเด็ดขาดและพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย และศาลจังหวัดนราธิวาสสืมาได้มีคำพิพากษาสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลยเด็ดขาด

จำเลยยื่นอุทธรณ์คำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด และในขณะที่คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ จำเลยได้ยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดนราธิวาส เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๓ เป็นใจความว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ ที่ศาลจะใช้บังคับแก่คดีนี้เป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยในการจัดการทรัพย์สินของตน เนื่องจากกำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ (จำเลย) ก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลายและคดียังไม่ถึงที่สุด เพราะลูกหนี้ คือผู้ร้อง ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งศาลจึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง และศาลรัฐธรรมนูญยังมิได้มีคำวินิจฉัยในเรื่องนี้ จึงขอให้ศาลออกการพิจารณาพิพากษาคดีและการพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ (จำเลย) ไว้ชั่วคราว และส่งคำร้องนี้ตามทางการให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในวันที่ ๒๖๔ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลจังหวัดนราธิวาสเห็นว่า กรณีตามคำร้องเป็นการโดยไม่ได้แย้งดุลพินิจของศาลไม่ใช่โดยไม่ได้แย้งว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ จึงให้ยกคำร้อง

จำเลยอุทธรณ์คำสั่งของศาลจังหวัดนครราชสีมาที่ให้ยกคำร้องศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เห็นว่า จำเลยได้ยื่นคำร้องโดยแจ้งว่าการที่ศาลมงคลจะใช้พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ บังคับแก่คดีโดยกำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของจำเลยก่อนที่ศาลมงคลจะพิพากษาให้จำเลยล้มละลายเป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยในการจัดการทรัพย์สินของตน ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง เป็นการยื่นคำร้องตรงตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ และเมื่อยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในเรื่องดังกล่าว จึงเห็นควรให้การพิจารณาพิพากษากดีนี้ไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นตามคำร้องของจำเลยตามทางการเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยก่อนมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับเรื่องนี้ไว้พิจารณาในวินิจฉัยหรือไม่ พิจารณาแล้วเห็นว่า คำร้องเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ คือ ผู้ร้องยื่นคำร้องในระหว่างที่คดียังอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ โดยโดยโต้แจ้งว่าพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติที่ศาลมงคลจะใช้บังคับแก่คดีนี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕ วรรคหนึ่ง และศาลรัฐธรรมนูญยังไม่มีคำวินิจฉัยในเรื่องนี้ ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีอำนาจรับคำร้องนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยต่อไปคือ พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินหลังศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว ขัดหรือแจ้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ปรากฏว่าในขณะที่คำร้องดังกล่าวอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ ศาลรัฐธรรมนูญ ได้มีคำวินิจฉัยที่ ๑๕/๒๕๔๕ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินหลังจากศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว ไม่ขัดหรือแจ้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๙ วรรคหนึ่ง อันเป็นคำวินิจฉัยในประเด็นเดียวกับคำร้องข้างต้น และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๘ บัญญัติว่า “คำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญให้เป็นเด็ดขาด มีผลผูกพันรัฐสภา คณะรัฐมนตรี ศาล และองค์กรอื่นของรัฐ” จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยคำร้องดังกล่าวอีก

ด้วยเหตุผลข้างต้นจึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายสุจิต บุญบางกอก
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยของ นายสุจินดา ยงสุนทร ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๙/๒๕๖๕

วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง สำนักงานศาลยุติธรรมส่งคำโต้แย้งของนายไพบูลย์ รัตนเศรษฐ์ จำเลยในคดีล้มละลาย หมายเลขคดีที่ ล. ๑๑-๑๒/๒๕๔๓ ของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินหลังจากศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ความเป็นมาและข้อเท็จจริง

สำนักงานศาลยุติธรรมได้มีหนังสือที่ ศย ๐๐๕.๐๐๑/๐๐๔๕๘ ลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๖๕ ส่งคำโต้แย้งของนายไพบูลย์ รัตนเศรษฐ์ จำเลย ในคดีล้มละลายหมายเลขคดีที่ ล. ๑๑-๑๒/๒๕๔๓ ของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณา วินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ ในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินหลังจากศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่ หนังสือสำนักงานศาลยุติธรรมดังกล่าวระบุว่า ในคดีหมายเลขคดีที่ ล. ๒๒/๒๕๓๗ หมายเลข แดงที่ ล. ๕/๒๕๔๓ โจทก์ฟ้องขอให้ศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยเด็ดขาด และพิพากษาให้จำเลยเป็นบุคคลล้มละลาย ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ มาตรา ๑๕ จำเลย อุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นดังกล่าว ขณะคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ จำเลย ยื่นคำร้องว่า เนื่องจากบทบัญญัติของพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ อันจะใช้บังคับ ในคดีนี้เป็นการกำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ (จำเลย) ก่อนที่ศาล จะพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลายต่อไป แม้ว่าคดียังไม่ถึงที่สุด โดยลูกหนี้ได้อุทธรณ์คำสั่งศาลอยู่กีต้อง อีกทั้งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๔ และมาตรา ๔๙ ที่ได้บัญญัติ คุ้มครองสิทธิของบุคคลในอันจะจัดการทรัพย์สินของตนได้อยู่แล้ว การที่ศาลจะใช้บบทบัญญัติ พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๔๓ บังคับแก่คดีนี้ อาจจะเป็นการจำกัดสิทธิของจำเลย ในการที่จำเลยจะจัดการทรัพย์สินของตนได้ จึงขัดต่อมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ ดังนั้น โดยอาศัยมาตรา ๖ ประกอบด้วยมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ

แห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ จำเลยจึงขอให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ส่งเรื่องนี้ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในจังหวัด ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ จึงขอให้สำนักงานศาลยุติธรรมส่งเรื่องดังกล่าวเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในจังหวัดต่อไป

คำวินิจฉัย

ผู้ร้องได้ขอให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในจังหวัดตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งบัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเออ หรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติตามรา ๖ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลออกการพิจารณาพิพากษากดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นว่านั้นตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาในจังหวัด” พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ในขณะที่ผู้ร้องยื่นเรื่องต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ข้อโต้แย้งของผู้ร้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ กล่าวคือ บทบัญญัติแห่งกฎหมายล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๗ ที่ผู้ร้องโต้แย้งว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ นั้น เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ จะใช้บังคับแก่คดีและยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงขอบคุณที่จะรับเรื่องไว้พิจารณาในจังหวัด

ผู้ร้องโต้แย้งว่า พระราชนบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคแรก โดยผู้ร้องมิได้ระบุว่าบทบัญญัติตามราได้แห่งพระราชบัญญัติล้มละลายดังกล่าว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แต่จากเหตุผลที่ผู้ร้องหยิบยกขึ้นสนับสนุนความเห็นของตนนั้น พ่อนุeman ได้ว่า ผู้ร้องหมายถึงบทบัญญัติทั้งหลายแห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๗ ที่ให้อำนาจศาลในการสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้ ซึ่งได้แก่มาตรา ๑๔ และที่ให้อำนาเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ แต่ผู้เดียวนมีอำนาจเบ็ดเสร็จแทนตัวลูกหนี้ในการจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ในเรื่องทั้งปวงตามมาตรา ๒๒ ในช่วงเวลาที่ผู้ร้องขอให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ส่งคำโต้แย้งของตนไปให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในจังหวัดนั้นปรากฏว่ายังไม่เคยมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติที่เป็นปัญหานี้ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น แต่หลังจากนั้นศาลรัฐธรรมนูญก็ได้มีคำวินิจฉัยที่ ๑๔/๒๕๔๕ เรื่อง ศาลจังหวัดนครราชสีมาส่งคำร้องของจำเลยที่ ๑ (บริษัท นครราชสีมาทำไม้ จำกัด) ในคดีล้มละลายหมายเลขแดง ที่ ล. ๔/๒๕๔๐ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาในจังหวัดตามมาตรา ๒๖๔ ของรัฐธรรมนูญ ซึ่งวินิจฉัยในประเด็นเดียวกันนี้ในคดีล้มละลายอีกดีหนึ่งที่อยู่ระหว่างการพิพากษาของศาลฎีกาว่า พระราชนบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๗ ในส่วนที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิของบุคคลในทรัพย์สิน โดยเฉพาะมาตรา ๑๔ และมาตรา ๒๒ นั้น เป็นบทบัญญัติที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อ

ມາດຣາ ۲۶ ວຣຄແຮກ ຂອງຮັບຮົມນູ້ມູ ໂດຍທີ່ມາດຣາ ۲۶ ຂອງຮັບຮົມນູ້ມູ ບໍ່ມີຜົນຕີວ່າ “ຄໍາວິນຈິນຍ້າ”
ຂອງສາລະຮັບຮົມນູ້ມູໄທ້ເປັນເດືອນາດ ມີຜົນຜູກພັນຮັບສກາ ຄະນະຮູມນຕຣີ ສາດ ແລະ ອົງຄໍກຣອືນຂອງຮັບຮົມ
ປະກອບກັບບັນຫຼາຍທີ່ຈິງໃໝ່ທີ່ວ່າ ບັນນີ້ໄດ້ມີຄໍາວິນຈິນຍ້າຂອງສາລະຮັບຮົມນູ້ມູໃນສ່ວນທີ່ເກີຍກັບບໍ່ມີຜົນຕີ
ທີ່ເປັນປໍ່ມູ້ຫາແລ້ວອັນທຳໃຫ້ກໍາຮັງຂອງຜູ້ຮອງໄມ່ເປັນໄປຕາມຫລັກເກມທີ່ຂອງມາດຣາ ۲۶ ຂອງຮັບຮົມນູ້ມູ
ອີກຕ່ອໄປແລ້ວ ຈຶ່ງເຫັນວ່າໄມ່ຈໍາເປັນທີ່ສາລະຮັບຮົມນູ້ມູຈະຕ້ອງພິຈາລະນາວິນຈິນຍ້າປະເທັນເດືອກກັນນີ້ໜ້າອີກ

ດ້ວຍເຫດຜົນດາມທີ່ກ່າວ ຈຶ່ງວິນຈິນຍ້າໄຫຍກກໍາຮັງ

ນາຍສຸຈິນດາ ຍົງສຸນທຽນ
ຕຸລາການສາລະຮັບຮົມນູ້ມູ

ຄໍາວິນิຈລັຍຂອງ ນາຍສຸວິທຍ໌ ສີຮຽນຍ໌ ຕຸລາກາຮ່າວັນຈຸດຮຽນນູ້ໝູ

ທີ່ ១៥/២៥៥៥

ວັນທີ ២៦ ເມສາຢານ ២៥៥៥

ເຮື່ອງ ພຣະຣາຊບໍ່ລູ້ງຕິດໍາລັມລະລາຍ ພຸທະສັກຮາຊ ២៥៥៥ ມາດຣາ ២២ ຂັດໜີ້ແຍ້ງຕ່ວັນຈຸດຮຽນນູ້ໝູ
ມາດຣາ ២៥ ວຣຄ່ານິ້ງ ຮູ່ອ່ານື່

ສາລັງຫວັດນົມສຶກສຳ ສ່າງຄໍາຮ່ອງຂອງຜູ້ຮ່ວມ ຜົ່ງເປັນຈຳເລີຍໃນຄົດໍາລັມລະລາຍຂອງສາລັງຫວັດ
ນົມສຶກສຳ ດີ່ນໍາຍເລີບດຳທີ່ ລ. ២២/២៥៥៥ ມາຍເລີບແດງທີ່ ລ. ៥/២៥៥៥ ເພື່ອຂອໃຫ້ສາລັວນຈຸດຮຽນນູ້ໝູ
ວິນິຈນັຍຕາມຈຸດຮຽນນູ້ໝູ ມາດຣາ ២៥៥៥ ວ່າ ພຣະຣາຊບໍ່ລູ້ງຕິດໍາລັມລະລາຍ ພຸທະສັກຮາຊ ២៥៥៥ ຂັດໜີ້ແຍ້ງຕ່ວັນຈຸດຮຽນນູ້ໝູ
ມາດຣາ ២៥ ວຣຄ່ານິ້ງ ຮູ່ອ່ານື່

ຂອເຖິງຈົງພັ້ງໄດ້ວ່າ ຜົນການຄຣກລວງໄທ ຈຳກັດ ເປັນໂຈທກ ພົ່ອນະຍຸລີ ຮັດນເຄຣຍົ້ງ
ຫຼື່ອຍຸຮູງ ແຕ່ໂຈ ຜູ້ຮ່ວມ ເປັນຈຳເລີຍ ຕ່ວັນຈຳເລີຍ ຂອໃຫ້ສາລັງຫວັດນົມສຶກສຳ ຂໍມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍົກ່ຽວໜ້າຂອງຜູ້ຮ່ວມ
ເດືດາດ ແລະພິພາກສາໄຫ້ຜູ້ຮ່ວມເປັນບຸກຄວດໍາລັມລະລາຍ

ສາລັງຫວັດນົມສຶກສຳ ມີຄໍາສັ່ງເມື່ອວັນທີ ៨ ສິງຫາຄມ ២៥៥៥ ໄທັພິທັກຍົກ່ຽວໜ້າຜູ້ຮ່ວມເດືດາດ
ຕາມພຣະຣາຊບໍ່ລູ້ງຕິດໍາລັມລະລາຍ ພຸທະສັກຮາຊ ២៥៥៥ ມາດຣາ ១៥

ຜູ້ຮ່ວມອຸທະຮົນມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍົກ່ຽວໜ້າເດືດາດຂອງສາລັງຫວັດນົມສຶກສຳ ດີ່ນໍາຍ່ວ່າງການພິຈານາ
ຂອງສາລັງຫວັດນົມສຶກສຳ ຕ່ວັນຈຳເລີຍ ດີ່ນໍາຍ່ວ່າ ເນື່ອຈາກບໍ່ລູ້ງຕິດໍາລັມລະລາຍ ປຸທະສັກຮາຊ ២៥៥៥
ບໍ່ລູ້ງຕິດໍາລັມລະລາຍ ພຸທະສັກຮາຊ ២៥៥៥ ອັນຈະໃຫ້ບັນກັບແກ່ຄົດນີ້ ເປັນການກຳຫັດໃຫ້ເຈົ້າພັນການພິທັກຍົກ່ຽວໜ້າ
ເຂົ້າຈັດກາຮ່າວັນຈຳເລີຍ ກ່ອນທີ່ສາລັງຫວັດນົມສຶກສຳ ວ່າ ເນື່ອຈາກບໍ່ລູ້ງຕິດໍາລັມລະລາຍ
ມາດຣາ ៥ ແລະມາດຣາ ៥៥ ໄດ້ບໍ່ລູ້ງຕິດໍາລັມລະລາຍ ພຸທະສັກຮາຊ ២៥៥៥ ບັນກັບແກ່ຄົດນີ້ ເປັນການຈຳກັດສິຫຼື
ຂອງຜູ້ຮ່ວມໃນການຈັດກາຮ່າວັນຈຳເລີຍ ຈຶ່ງຂັດຕ່ວັນຈຸດຮຽນນູ້ໝູ ມາດຣາ ២៥ ວຣຄ່ານິ້ງ ຕ້ອງດ້ວຍ
ບໍ່ລູ້ງຕິດໍາລັມລະລາຍ ພຸທະສັກຮາຊ ២៥៥៥ ແລະຍັງມີໄດ້ມີຄໍາວິນິຈລັຍຂອງສາລັວນຈຸດຮຽນນູ້ໝູ ໃນສ່ວນທີ່ເກື່ອງກັນ

บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ จึงขอให้ศาลรือการพิจารณาพิพากษาคดีและการพิทักษ์ทรัพย์ของผู้ร้องไว้ชั่วคราว แล้วส่งคำร้องนี้ตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลจังหวัดนราธิวาส เห็นว่ากรณีตามคำร้องเป็นการโดยไม่ได้แย้งคุณพินิจของศาล ไม่ใช่โดยแย้งว่า บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ไม่ใช่กรณีต้องให้ศาลมีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ จึงให้ยกคำร้อง

ผู้ร้องอุทธรณ์คำสั่งที่ให้ยกคำร้อง

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เห็นว่า การที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้รือการพิจารณาพิพากษาคดีไว้ชั่วคราว และส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย เป็นการยื่นคำร้องขณะคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ย่อมเป็นอำนาจของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ที่จะมีคำสั่งเกี่ยวกับคำร้องของผู้ร้องดังกล่าวได้ จึงมีคำสั่งให้ยกคำสั่งศาลชั้นต้น (ศาลจังหวัดนราธิวาส) ที่ยกคำร้องของผู้ร้องเสีย และเนื่องจากคดีนี้ได้ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ แล้ว จึงเห็นสมควรสั่งคำร้องของผู้ร้องดังกล่าวไปเสียที่เดียว โดยไม่ต้องย้อนนำวนคืนศาลชั้นต้นสั่งอีก และเห็นว่าคดีนี้ ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องโดยแย้งว่า การที่ศาลจะใช้บทบัญญัติของพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ บังคับแก่คดี ซึ่งกำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของจำเลยก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้จำเลยล้มละลาย เป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยในการจัดการทรัพย์สินของตนได้ จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง เป็นการยื่นคำร้องครบถ้วน ตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดตามมาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง แล้ว และเมื่อยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว จึงเห็นควรให้รือการพิจารณาพิพากษาคดีนี้ไว้ชั่วคราว และให้ส่งความเห็นตามคำร้องของผู้ร้อง เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง

พิเคราะห์แล้ว ตามคำร้องของผู้ร้องที่ขอให้ส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย นั้น ผู้ร้องไม่ได้โดยแย้งว่ามาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ ซึ่งโจทก์ฟ้องผู้ร้องว่า ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ แต่ผู้ร้องได้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ ที่กำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของผู้ร้อง ซึ่งถูกศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ไว้ก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้ผู้ร้องล้มละลาย ขัดรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ซึ่งบทบัญญัติ ดังกล่าว คือมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ ดังนั้น ประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยคือ พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ มาตรา ๒๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕

ວຽກທີ່ ຫົວໜ້າໃນປະເທດຕັ້ງກ່າວນີ້ ສາລວັງຊະຣມນູ້ມູນໄດ້ມີກໍາວິນຈັຍແລ້ວ ຄື່ອກໍາວິນຈັຍທີ່ ១៥/
២៥៥៥ ລາວນີ້ ២៦ ເມສາຍນ ២៥៥៥ ຜົນຍັງວ່າ ພຣະຈະບູ້ມູ້ຕີລັ້ນລະລາຍ ພຸທະສັກຮາ ២៥៥៥
ມາຕາຮາ ២៥ ໄມ່ຂັດຫົວແຍ້ງຕ່ອວັງຊະຣມນູ້ມູນ ມາຕາຮາ ២៥ ວຽກທີ່ ຈຶ່ງໄມ່ຈຳຕ້ອງວິນຈັຍອີກ

ດ້ວຍເຫດຜົດດັ່ງໄດ້ວິນຈັຍ ຈຶ່ງໃຫຍກກໍາຮ້ອງ

ນາຍສຸວິທຍ໌ ຫຼົງພົມ
ຕຸລາກາຮົາສາລວັງຊະຣມນູ້ມູນ

ກໍາວິນິຈນັຍຂອງ ຕາສທຣາຈາຣຍ໌ອນນັ້ນຕໍ່ ເກຕຸວງຕໍ່ ຕຸລາກາຣຄາລຮູ້ຮຽມນູ້ມູ

ທີ່ ១៥/២៥៤៤

ວັນທີ ២៦ ເມສາຍນ ២៥៤៤

ເຮື່ອງ ພຣະຣາບບັນຍຸຕື່ລັ້ມລະລາຍ ພຸຖທັກຣາຊ ២៥៤៣ ໃນສ່ວນທີ່ເປັນບັນຍຸຕື່ເກີຍກັບອໍານາຈ ຈັດກາຣທຣພຍ໌ສິນຫລັງຈາກຄາລມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍ໌ທຣພຍ໌ລູກໜີເດືດຂາດແລ້ວ (ກຣົມນາຍໄພບູລູຍ໌ ວັດນເຄຣຍ້ວ່າ ຜູ້ຮອງ) ຂັດຫົວແໜ່ງຕ່ອງຮຽມນູ້ມູ ມາຕຣາ ២៥ ວັດຄ້ານີ້ ຮົວໂມ່

ສໍານັກງານຄາລຍຸຕື່ຮຽມໄດ້ຄາລອຸທຮຣົນກາກ ៣ ໄດ້ສ່າງກໍາຮ່ອງຂອງນາຍໄພບູລູຍ໌ ວັດນເຄຣຍ້ວ່າ ຈຳເລີຍ ໃນຄືດື່ລັ້ມລະລາຍ ຄົດໝາຍເລີດດຳທີ່ ລ. ២២/២៥៣៣ ຄົດໝາຍເລີດແດງທີ່ ລ. ៥/២៥៤៣ ຜຶ່ງເປັນຄືດີ ທີ່ໂທກໍພ້ອງຂອໃຫ້ຄາລໜັ້ນຕັ້ນມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍ໌ທຣພຍ໌ຈຳເລີຍເດືດຂາດ ແລະພິພາກາຢ່າໄຫ້ຈຳເລີຍເປັນບຸກຄຸລ ລັ້ມລະລາຍຕາມພຣະຣາບບັນຍຸຕື່ລັ້ມລະລາຍ ພຸຖທັກຣາຊ ២៥៤៣ ມາຕຣາ ១៤ ຈຳເລີຍອຸທຮຣົນຄໍາສັ່ງຄາລໜັ້ນຕັ້ນດັ່ງກ່າວຂະໜະຄືດື່ອຢູ່ຮ່ວ່າງກາຣພິຈາຮານາຂອງຄາລອຸທຮຣົນກາກ ៣ ໃນຄືດື່ລັ້ມລະລາຍ ຄົດໝາຍເລີດດຳທີ່ ລ. ១១-១២/២៥៤៣ ຈຳເລີຍໄດ້ຢືນກໍາຮ່ອງວ່າ ເນື່ອຈາກບັນຍຸຕື່ຂອງພຣະຣາບບັນຍຸຕື່ລັ້ມລະລາຍ ພຸຖທັກຣາຊ ២៥៤៣ ອັນຈະໃຫ້ບັນກັບແກ່ດີນີ້ ເປັນກາຣກໍາໜັດໃຫ້ເຈັບນັກງານພິທັກຍ໌ທຣພຍ໌ເຂົ້າດກາຣທຣພຍ໌ສິນຂອງລູກໜີ້ (ຈຳເລີຍ) ກ່ອນທີ່ຄາລຈະພິພາກາຢ່າໄຫ້ລູກໜີ້ລັ້ມລະລາຍ ຄົດຍັງໄມ່ດຶງທີ່ສຸດຊື່ອຢູ່ໃນຮ່ວ່າງອຸທຮຣົນຄໍາສັ່ງຄາລດັ່ງກ່າວ ຈຶ່ງອາຈະເປັນກາຣຈຳກັດສີທີ່ຂອງຈຳເລີຍໃນກາຣທີ່ຈຳເລີຍຈະຈັດກາຣທຣພຍ໌ສິນຂອງຕົນໄດ້ ດັ່ງນັ້ນ ຈຳເລີຍ (ຜູ້ຮອງ) ຈຶ່ງໄດ້ຢືນກໍາຮ່ອງກັດຄັ້ນຕ່ອຄາລອຸທຮຣົນກາກ ៣ ຂອໃຫ້ສ່າງເຮື່ອມາຍັງຄາລຮູ້ຮຽມນູ້ມູ ມາຕຣາ ២៦៤ ຕາມກໍາຮ່ອງເປັນກາຣຮ່ອງຂອໃຫ້ວິນິຈັຍວ່າ ພຣະຣາບບັນຍຸຕື່ລັ້ມລະລາຍ ພຸຖທັກຣາຊ ២៥៤៣ ໃນສ່ວນທີ່ເປັນບັນຍຸຕື່ເກີຍກັບອໍານາຈຈັດກາຣທຣພຍ໌ສິນຫລັງຈາກຄາລມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍ໌ທຣພຍ໌ລູກໜີ້ເດືດຂາດແລ້ວ ໄນຂັດຫົວແໜ່ງຕ່ອງຮຽມນູ້ມູ ມາຕຣາ ២៥ ວັດຄ້ານີ້ ແລ້ວ ຈຶ່ງໄມ່ຈຳເປັນຕ້ອງວິນິຈັຍໜ້າອົກ

ພິຈາຮານາແລ້ວເຫັນວ່າ ກຣົມຕາມກໍາຮ່ອງດັ່ງກ່າວໜ້າງຕັ້ນນີ້ ຄາລຮູ້ຮຽມນູ້ມູໄດ້ມີກໍາວິນິຈັຍທີ່ ១៥/២៥៤៤ ລົງວັນທີ ២៦ ເມສາຍນ ພ.ສ. ២៥៤៤ ວ່າ ພຣະຣາບບັນຍຸຕື່ລັ້ມລະລາຍ ພຸຖທັກຣາຊ ២៥៤៣ ໃນສ່ວນທີ່ເປັນບັນຍຸຕື່ເກີຍກັບອໍານາຈຈັດກາຣທຣພຍ໌ສິນຫລັງຈາກທີ່ຄາລມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍ໌ທຣພຍ໌ລູກໜີ້ເດືດຂາດແລ້ວ ໄນຂັດຫົວແໜ່ງຕ່ອງຮຽມນູ້ມູ ມາຕຣາ ២៥ ວັດຄ້ານີ້ ແລະມາຕຣາ ៤៥ ວັດຄ້ານີ້ ແລ້ວ ຈຶ່ງໄມ່ຈຳເປັນຕ້ອງວິນິຈັຍໜ້າອົກ

ດ້ວຍແຫຼຸຜລດັ່ງກ່າວ ຈຶ່ງວິນິຈັຍໄຫ້ກໍາຮ່ອງ

ຕາສທຣາຈາຣຍ໌ອນນັ້ນຕໍ່ ເກຕຸວງຕໍ່
ຕຸລາກາຣຄາລຮູ້ຮຽມນູ້ມູ

ກໍານົດຈັດຂອງ ສາສ්තරາຈາරຍ් ດຣ. ອມර ວັກຍາສັດຍ් ຕຸລາກາຣຄາລຮູ້ຮຽມນູ້ງ

ທີ່ ១៥/២៥៥៥

ວັນທີ ២៦ ເມສາຢານ ២៥៥៥

ເຮື່ອງ ພຣະບໍລິສັດຖິ່ນລະລາຍ ພຸທະສັກຣາຊ ២៥៥៥ ໃນສ່ວນທີ່ບໍລິສັດຖິ່ນເກີຍວັນທັນວຳນາງຈັດກາຣທັພີ່ສິນ
ຫລັງຈາກທີ່ສາລົມມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍ໌ທັພີ່ສິນຂອງລູກໜີ້ເດີດາດແລ້ວ ບັດທີ່ໂຍ້ງຕ່ອງຮູ້ຮຽມນູ້ງ ມາຕາ ២៥
ວຽກໜີ້ ຂີ້ວ່າໄມ່ (ຕາມກໍາຮູ້ອງຂອງນາຍໄພບູລີ່ ວັດນເຄຣຍ໌ ຕ່ອສາລອຸທະຮົນ໌ ປາກ ៣)

ກໍາຮູ້ອງ

ໃນຄີ່ມລະລາຍໝາຍເລີດດຳທີ່ ດ.ຮ-ຮ. ៩/២៥៥៥ ໄກສາລຮູ້ຮຽມນູ້ງພິຈາຮາວິນຈັດ
ຕາມຮູ້ຮຽມນູ້ງ ມາຕາ ២៦៥ ວ່າ ພຣະບໍລິສັດຖິ່ນລະລາຍ ພຸທະສັກຣາຊ ២៥៥៥ ໃນສ່ວນທີ່ກຳຫັດໄກ້
ເຈົ້າພັນກົງການພິທັກຍ໌ທັພີ່ເຂົ້າຈັດກາຣທັພີ່ສິນຂອງລູກໜີ້ກ່ອນທີ່ຈະມີພິພາກາໄທ້ລັ້ນລະລາຍ ເປັນກາ
ຈຳກັດສີທີ່ຂອງລູກໜີ້ໃນການຈັດກາຣທັພີ່ສິນ ເປັນບໍລິສັດທີ່ບັດທີ່ໂຍ້ງຕ່ອງຮູ້ຮຽມນູ້ງ ມາຕາ ២៥
ວຽກໜີ້ ຂີ້ວ່າໄມ່

ບ້ອເທົ່າຈົງ

ໂດຍສຽງປາມລຳດັບເຫດຸກາຮົດັ່ງນີ້

១. ຜະນາຄານຄຣາລວງໄທ ຈຳກັດ ເປັນໂຈກກໍ ພົອນນາຍໄພບູລີ່ ວັດນເຄຣຍ໌ ຂີ້ວ່າຍຸ່ອງ ແຜ່ໄສ
ເປັນຈຳເລີຍ ຕ່ອສາລຈັງຫວັດນຄຣາຊສື່ນາ ຂອໃຫມ່ມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍ໌ທັພີ່ເດີດາດ ແລະພິພາກາໄທ້ເປັນບຸຄຄລ
ລັ້ນລະລາຍ

២. ສາລຈັງຫວັດນຄຣາຊສື່ນາ ມີພິພາກາມເມື່ອວັນທີ ៨ ສິງຫາຄມ ២៥៥៥ ພິທັກຍ໌ທັພີ່ຂອງ
ຈຳເລີຍເດີດາດຕາມພຣະບໍລິສັດຖິ່ນລະລາຍ ພຸທະສັກຣາຊ ២៥៥៥ ມາຕາ ៩

៣. ຈຳເລີຍອຸທະຮົນ໌ມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍ໌ທັພີ່ເດີດາດດັກລ່າວ ແລະຄົດອູ່ຮ່ວ່າງການພິຈາຮາວຂອງ
ສາລອຸທະຮົນ໌ປາກ ៣

៤. ຈຳເລີຍຢືນກໍາຮູ້ອງຕ່ອສາລຈັງຫວັດນຄຣາຊສື່ນາ ເມື່ອວັນທີ ១៣ ກັນຍານ ២៥៥៥ ສຽງວ່າ
ເນື່ອງຈາກບໍລິສັດທີ່ແກ່ພຣະບໍລິສັດຖິ່ນລະລາຍ ພຸທະສັກຣາຊ ២៥៥៥ ອັນຈະໃຊ້ນັກນັກແກ່ຄົດນີ້ ເປັນກາ
ກຳຫັດໄກ້ເຈົ້າພັນກົງການພິທັກຍ໌ທັພີ່ເຂົ້າຈັດກາຣທັພີ່ສິນຂອງລູກໜີ້ (ຈຳເລີຍ) ກ່ອນທີ່ສາລຈະພິພາກາ
ໄທ້ລູກໜີ້ລັ້ນລະລາຍ ໂດຍຄື່ນໄໝ້ສູດ ເພຣະລູກໜີ້ໄດ້ຢືນອຸທະຮົນ໌ມີຄໍາສັ່ງສາລອູ່ເປັນກາຈຳກັດສີທີ່ຂອງ
ຈຳເລີຍໃນການຈັດກາຣທັພີ່ສິນຂອງຕົນອາຈະບັດຮູ້ຮຽມນູ້ງ ມາຕາ ២៥ ວຽກໜີ້ ຈຶ່ງຂອໃຫ້ສາລຮ
ກາຣພິຈາຮາວພິພາກາຄືແລະກາຣພິທັກຍ໌ທັພີ່ຂອງລູກໜີ້ (ຈຳເລີຍ) ໄວ້ຈ້ວຄຣາວ ແລ້ວສ່າງກໍາຮູ້ອງນີ້ຕາມ
ທາງການເພື່ອສາລຮູ້ຮຽມນູ້ງຈະໄດ້ພິຈາຮາວວິນຈັດຕາມຮູ້ຮຽມນູ້ງ ມາຕາ ២៦៥

๕. ศาลจังหวัดนราธิวาส เห็นว่า กรณีตามคำร้องเป็นการโดยไม่ได้แจ้งคดีพินิจของศาล ไม่ใช่โดยแจ้งว่าบันบัญชีแต่พระราชบัญชีด้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๘๓ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ จึงไม่ใช่กรณีต้องให้ศาลอธิบดีพิจารณาในข้อกฎหมายเดียวกัน

๖. จำเลยอุทธรณ์คำสั่งให้ยกคำร้อง

๗. ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เห็นว่า การที่จำเลยยื่นคำร้องขอให้รื้อการพิจารณาพิพากษาดีไว้ชั่วคราว และส่งคำร้องให้ศาลอธิบดีพิจารณาในวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๓ เป็นการยื่นคำร้องขบวนคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ย่อมเป็นอำนาจของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ที่จะมีคำสั่งเกี่ยวกับคำร้องของจำเลยดังกล่าว ให้ยกคำสั่งศาลอันดับต้นที่ยกคำร้องของจำเลย ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๓ เสีย แต่เนื่องจากคดีนี้ได้เข้าสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ แล้ว เมื่อจำเลยโดยแจ้งว่า การที่ศาลมีคำสั่งให้ใช้พระราชบัญชีด้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๘๓ บังคับแก่คดี เป็นการกำหนดให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของจำเลยก่อนที่ศาลมีพิพากษาให้จำเลยล้มละลาย เป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยในการจัดการทรัพย์สินของตน ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง เมื่อยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลอธิบดีพิจารณา จึงเห็นสมควรให้ส่งคำร้องไปยังศาลอธิบดีพิจารณาดีไว้โดยไม่ต้องย้อนสำนวนคืนศาลอันดับต้น

๘. สำนักงานศาลยุติธรรมจึงได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๔๕ ส่งเรื่องพร้อมสำนวนดังกล่าว มาเพื่อศาลอธิบดีพิจารณาในวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๓ ต่อไป

การพิจารณาของศาลอธิบดีพิจารณา

แบ่งเป็น ๒ ขั้นตอน คือ

๑. ขั้นตอนแรกเป็นการพิจารณาว่าควรจะรับคำร้องนี้ไว้ตามมาตรา ๒๖๔ หรือไม่

เห็นว่าไม่ควรรับพิจารณา เพราะผู้ร้องเป็นจำเลยในคดีแพ่งในฐานะลูกหนี้และพยายามต่อสู้ที่ศาลอันดับต้น และศาลอุทธรณ์ เพื่อจะหาทางผัดผ่อนชำระหนี้เงินที่ได้โดยแจ้งไม่ให้มีการพิทักษ์ทรัพย์ก่อนการสั่งให้ล้มละลาย แล้วจึงมาโดยตัวเองขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ซึ่งโดยทั่วไปก็รู้แล้วว่าเป็นมาตรាឥีที่ทางหลักการเพื่อคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่างกว้างขวาง จะมีข้อจำกัดได้บ้างตามข้อยกเว้นเท่านั้น และประชาชนทั่วไปย่อมรับรู้ว่ากฎหมายล้มละลายที่ใช้กันมาช้านานเป็นกฎหมายที่คุ้มครองทั้งเจ้าหนี้ ลูกหนี้ และประชาชนทั่วไปอย่างเป็นธรรมแล้ว

อย่างไรก็ได้ ดูผลการศาลอธิบดีพิจารณาที่ได้รับเรื่องนี้ไว้พิจารณาด้วยคะแนนเสียง ๑๑ ต่อ ๓ ดังนั้น จึงต้องนำมาพิจารณาในขั้นต่อไป

໨. ບັນດອນພິຈາລາຍງາວກູ້ໝາຍລົມລະລາຍບັດກັບຮູ້ຮຽມນູ້ມູນ ມາຕຣາ ໨ໆ ທີ່ໄໝ
ປາກູ້ວ່າໃນຮະຫວ່າງທີ່ກຳລັງພິຈາລາຍອູ້ນັ້ນ ສາລະຮູ້ຮຽມນູ້ມູນໄດ້ວິນິຈັຍໄວ້ໃນຄວິນິຈັຍທີ່
໧/໨ໆ ວ່າ ພຣະວາຊບ້າຍ້າມູ້ຕົ້ມລະລາຍ ພຸທະສິກຣາະ ໨ໆ ໃນສ່ວນທີ່ເກີ່ວກັບອຳນາຈີດກາຣທັກພົມສິນ
ຫລັງຈາກທີ່ສາລະສົ່ງໃຫ້ມີກາຣພິທັກຍໍທັກພົມເຕີດຂາດແລ້ວໄໝບັດທີ່ໄໝແຍ້ງຕ່ອຮູ້ຮຽມນູ້ມູນ ມາຕຣາ ໨ໆ ວຣຄ໌ທີ່
ແລ້ມມາຕຣາ ໨ໆ ວຣຄ໌ທີ່ ແລ້ວ ຈຶ່ງມີຜົນກັນກຣືນີ້ດ້ວຍຕາມຮູ້ຮຽມນູ້ມູນ ມາຕຣາ ໨ໆ

ຈຶ່ງເຫັນຄວຽກຄໍາຮ້ອງ

ຄາສຕຣາຈາຣຍ໌ ດຣ. ອມຣ ຮັກຍາສັຕໍມ
ຕຸດາກາຣສາລະຮູ້ຮຽມນູ້ມູນ

คำວິນิຈສັຍຂອງ ສາສຕຣາຈາຣຍ് ດຣ. ອືສສະ ນິຕິທັນທີປະກາດ ຕຸລາກາຣຄາລຮູ້ຮຽມນູ້ງ

ທີ່ ໨/ໝໍ້າ

ວັນທີ ໨/໬ ເມນາຍນ ໨/ໝໍ້າ

ເຮືອງ ກາຣວິນິຈສັຍວ່າ ບທບໍລິສັດຂອງພຣະຣາຊບໍລິສັດລົມລະລາຍ ພຸຖທັກສະກາຣາຊ ໨/ໝໍ້າ ໃນສ່ວນທີ່ເກີ່ມກັນ
ອຳນາຈຈັດກາຣທັກພົບສິນຂອງລູກໜີ້ຫລັງຈາກສາລມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍໍທັກພົບລູກໜີ້ເດັດຂາດແລ້ວ ຂັດຫຼືອ
ແຢັງຕ່ອຮູ້ຮຽມນູ້ງ ຢ້ອງໄນ້

ສາລອຸທຮຣນົກາຄ ៣ (ໂດຍສໍານັກງານສາລຸດີຮຽມເປັນຜູ້ນຳສັ່ງ*) ສັ່ງຄວາມເຫັນຂອງຄູ່ຄວາມ
ໜຶ່ງໂດຍແຢັງວ່າ ບທບໍລິສັດແໜ່ງກູ້ໝາຍທີ່ສາລະໃຫ້ບັນກັບແກ່ຄົດຕ່ອຮູ້ຮຽມນູ້ງ ມາຍັງສາລຮູ້ຮຽມນູ້ງ
ເພື່ອພິຈາຣາວິນິຈສັຍຕາມມາຕາຣາ ໨/໬ ຂອງຮູ້ຮຽມນູ້ງ ມີຮາຍລະເອີຍດັ່ງຈະກຳລ່າວຕ່ອໄປນີ້

ໃນຄົດໝາຍເລຂດດຳທີ່ ລ. ໨/໬/໨/ໝໍ້າ ຄົດໝາຍເລຂດແດງທີ່ ລ. ៥/໨/ໝໍ້າ ຮະຫວ່າງຫນາກາຮ
ນຄຣຫລວງໄທຢ ຈຳກັດ (ມາຫານ) ໂຈກໍ ນາຍໄພນູລີຍ ຮັດນເຄຣຍ໌ ອີ່ຍູ້ອຸງ ແຊ້ໂໜ້ ຈຳເລຍ ໂຈກໍຟ່ອງ
ຂອໃຫ້ສາລມີຄໍາສັ່ງພິທັກຍໍເດັດຂາດແລະພິພາກາໄຫ້ຈຳເລຍເປັນບຸກຄລົມລະລາຍ ຕາມພຣະຣາຊບໍລິສັດ
ລົມລະລາຍ ພຸຖທັກສະກາຣາຊ ໨/ໝໍ້າ ມາຕາຣາ ១/៩ ສາລັງຫວັດນຄຣາສີມາພິພາກາເມື່ອວັນທີ ៨ ສິງຫາຄມ
໨/ໝໍ້າ ສັ່ງພິທັກຍໍທັກພົບຈຳເລຍເດັດຂາດ ຈຳເລຍອຸທຮຣນົກາຄສັ່ງສາລໜັ້ນຕັ້ນ ເມື່ອວັນທີ ៦ ກັນຍາຍນ ໨/ໝໍ້າ

ບັນຄົດອູ້ຮ່ວງກາຣພິຈາຣາຂອງສາລອຸທຮຣນົກາຄ ៣ ຈຳເລຍໄດ້ຢືນຄຳຮ່ອງລວມວັນທີ ៣
ກັນຍາຍນ ໨/ໝໍ້າ ຕ່ອສາລໜັ້ນຕັ້ນ ຄວາມວ່າ ເນື່ອຈາກພຣະຣາຊບໍລິສັດລົມລະລາຍ ພຸຖທັກສະກາຣາຊ ໨/ໝໍ້າ
ໜຶ່ງຈະໃຫ້ບັນກັບແກ່ຄົດນີ້ ເປັນກາຣກຳຫັນດໄທເຈົ້າພັນການພິທັກຍໍທັກພົບເຂົ້າຈັດກາຣທັກພົບສິນຂອງລູກໜີ້
ກ່ອນທີ່ສາລະພິພາກາໄຫ້ລູກໜີ້ລົມລະລາຍຕ່ອໄປ ແມ່ວັດຄົດຍິ່ງໄມ່ຄື່ນທີ່ສຸດ ເພຣະຈຳເລຍໄດ້ອຸທຮຣນົກາຄສັ່ງສາລອູ້
ອືກທັ້ງໂດຍເຫຼຸດຂອງກູ້ໝາຍແລ້ວ ກ່ອນທີ່ຜູ້ຮ່ອງຈະຕົກເປັນບຸກຄລົມລະລາຍ ສຕານະຂອງຜູ້ຮ່ອງກີ່ເໜືອນ
ບຸກຄລໂດຍທ່ວ່າໄປ ອັນນ່າຈະມີສີທີໃນທັກພົບສິນຂອງຕົນເອງໄດ້ໂດຍສມບູຽນ໌ ຮູ້ຮຽມນູ້ງແໜ່ງຮາຍອານາຈັກໄທຢ
ພ.ສ. ໨/ໝໍ້າ ມາຕາຣາ ៤ ແລະມາຕາຣາ ៤/៩ ໄດ້ບໍລິສັດຄຸ້ມກຮອງສີທີຂອງບຸກຄລໃນອັນຈະຈັດກາຣທັກພົບສິນ
ຂອງຕົນໄດ້ອູ້ຮ່ວງແລ້ວ ຜຶ່ງກາຣທີ່ສາລະໃຫ້ບັນບໍລິສັດຂອງພຣະຣາຊບໍລິສັດລົມລະລາຍ ພຸຖທັກສະກາຣາຊ ໨/ໝໍ້າ
ບັນກັບແກ່ຄົດນີ້ ຈາຈະເປັນກາຣຈຳກັດສີທີຂອງຜູ້ຮ່ອງໃນກາຣທີ່ຜູ້ຮ່ອງຈະຈັດກາຣທັກພົບສິນຂອງຕົນໄດ້ ຈຶ່ງບັດຕ່ອ
ມາຕາຣາ ໨/໬ ວຣຄໜີ້ ຂອງຮູ້ຮຽມນູ້ງແໜ່ງຮາຍອານາຈັກໄທຢ ພຸຖທັກສະກາຣາຊ ໨/ໝໍ້າ ກຣນີຈຶ່ງເປັນກາຣທີ່
ສາລະໃຫ້ບັນບໍລິສັດກູ້ໝາຍບັນກັບແກ່ຄົດນີ້ອັນຕອງດ້ວຍບັນບໍລິສັດແໜ່ງຮູ້ຮຽມນູ້ງ ມາຕາຣາ ៦ ແລະຍັງມີໄດ້
ມີວິນິຈສັຍຂອງສາລຮູ້ຮຽມນູ້ງໃນສ່ວນທີ່ເກີ່ມກັນບັນບໍລິສັດແໜ່ງກູ້ໝາຍດັ່ງກຳລ່າວ ອືກທັ້ງຄົດນີ້ສາລຍັງມີໄດ້

* ນຳສັ່ງຕາມໜັງສື່ອທີ່ ຄຍ ០០៥.០០១/០០៥៥៨ ລວມວັນທີ ៨ ສິງຫາຄມ ໨/ໝໍ້າ

มีคำพิพากษา เพาะการพิทักษ์ทรัพย์ของลูกหนี้เด็ดขาดเป็นเพียงขั้นตอนหนึ่งในการดำเนินกระบวนการพิจารณาในคดีล้มละลายก่อนที่ศาลจะมีคำพิพากษาเท่านั้น จึงขอให้ศาลรออกการพิจารณาพิพากษากดี และการพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดไว้ชั่วคราว แล้วส่งคำร้องตามทางการเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีตามคำร้องเป็นการโดยแยกดุลพินิจของศาล ไม่ใช่โดยแยกว่า พระราชนบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ขัดต่อบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ จึงมิใช่ กรณีต้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๔ ให้ยกคำร้อง

จำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลจังหวัดนครราชสีมาต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๓

ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ เห็นว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นสั่งรับอุทธรณ์ของผู้ร้องที่อุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้น ที่สั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยเด็ดขาดแล้วเมื่อวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๔๓ การที่จำเลยยื่นคำร้องขอให้รอการพิจารณาพิพากษากดีไว้ชั่วคราว และส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาพิจารณาในวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๓ จึงเป็นการยื่นคำร้องขณะคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ย่อมเป็นอำนาจของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ที่จะมีคำสั่งเกี่ยวกับคำร้องของผู้ร้องดังกล่าว การที่ศาลชั้นต้น มีคำสั่งยกคำร้องของผู้ร้องจึงเป็นการไม่ชอบ ให้ยกคำสั่งศาลชั้นต้นที่ยกคำร้องของจำเลย ฉบับลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๓ เสีย แต่เนื่องจากคดีนี้ได้ขึ้นสู่การพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ แล้ว จึงเห็น สมควรสั่งคำร้องของผู้ร้องดังกล่าวไปเสียที่เดียว โดยไม่ต้องย้อนสำนวนคืนศาลชั้นต้นและเห็นว่า เรื่องการที่ขอให้ศาลรออกการพิจารณาพิพากษากดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นของคู่ความให้ศาลรัฐธรรมนูญ พิจารณาวินิจฉัยนั้น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติที่ให้สิทธิคู่ความโดยแยกศาลได้ ถ้าเห็นว่าศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ขัดหรือแยก ต่อรัฐธรรมนูญบังคับแก่คดีของตน โดยให้ศาลรออกการพิจารณาพิพากษากดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็น ข้อโต้แย้งของคู่ความให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยก่อน คดีนี้ ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องโดยแยกว่า การที่ศาล จะใช้บทบัญญัติของพระราชนบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ บังคับแก่คดีเป็นการกำหนดให้ เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของจำเลยก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้จำเลยล้มละลาย เป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยในการจัดการทรัพย์สินของตนได้ ขัดต่ามาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ จึงเป็นการยื่นคำร้องครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมาย กำหนดตามมาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง แล้ว และเมื่อยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วน ที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว จึงเห็นสมควรให้รอการพิจารณาพิพากษากดีนี้ไว้ชั่วคราว และให้ส่งความเห็น ตามคำร้องของผู้ร้องตามทางการเพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามมาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐

ในเบื้องต้นจะพิจารณาว่า เรื่องตามกำร้องดังกล่าวอยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ หรือไม่ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย บังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยบทบัญญัติ มาตรา ๖ และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลรอบการพิจารณา พิพากษากดีไว้ชั่วคราว และส่งความเห็นเช่นว่านั้นตามทางการเพื่อศาลมีอำนาจจัดการได้พิจารณาในวินัย”

มาตรา ๖ ของรัฐธรรมนูญ บัญญัติว่า “รัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศไทย บทบัญญัติใดของกฎหมาย กฎ หรือข้อบังคับ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นเป็นอันใช้ บังคับมิได้”

เมื่อพิจารณาบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา ๖ จะเห็นได้ว่า การเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาในวินัยตามมาตรา ๒๖๔ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ ดังนี้

- (๑) เป็นกรณีที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายได้บังคับแก่คดีที่กำลังพิจารณาอยู่
- (๒) ศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วยมาตรา ๖ คือขัด หรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ
- (๓) ยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น

พิจารณาแล้ว การส่งความเห็นของจำเลยต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาในวินัยดังกล่าวข้างต้น เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง กล่าวคือ เป็นกรณีที่ศาลจะใช้ บทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยล้มละลายบังคับแก่คดีที่อยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาล และคู่ความ โต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญ อีกทั้งยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ ในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ดังนั้น จึงเห็นว่า เรื่องดังกล่าวอยู่ในอำนาจของศาลรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง

จะได้พิจารณาประเด็นตามคำร้องซึ่งมีว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัติที่ให้อำนาจจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้หลังจากที่ศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ ลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

โดยที่ผู้ทำคำวินิจฉัยนี้ได้วินิจฉัยไว้แล้วในคำวินิจฉัยที่ ๑๔/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๕ (คำวินิจฉัยส่วนตน) ว่า มาตรา ๑๔ และมาตรา ๒๒ ของพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๔๘๓ ซึ่งเป็นบทบัญญัติในส่วนที่เกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้หลังจาก

ที่มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๔๙ จึงไม่จำต้องวินิจฉัยในประเด็นข้อกฎหมายอย่างเดียวกันอีก

ະນັ້ນ ຈຶ່ງວິນິຈນີຍໃຫຍກຄໍາຮອງ

ศาสตราจารย์ ดร. อิสสระ นิติทัณฑ์ประภาศ

គ្មានការសាររៀងរាល់នូវ

คำวินิจฉัยของ นายอุรัส หวังอ้อมกลาง ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๑๙/๒๕๖๕

วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๕

เรื่อง พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจ
จัดการทรัพย์สินหลังจากศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาดแล้ว (กรณีนายไพบูลย์
รัตนเศรษฐ์ ผู้ร้อง) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) เป็นโจทก์ ฟ้องนายไพบูลย์
รัตนเศรษฐ์ หรือยูง แซ่โซ เป็นจำเลย ต่อศาลจังหวัดนราธิวาส ขอให้มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลย
เด็ดขาด และพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย ศาลจังหวัดนราธิวาส มีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ของจำเลย
เด็ดขาด ตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ มาตรา ๑๕ เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม
๒๕๖๓ ตามคดีหมายเลขคดีที่ ล. ๒๒/๒๕๖๓ คดีหมายเลขแดงที่ ล. ๕/๒๕๖๓

จำเลยอุทธรณ์คำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดดังกล่าว และในขณะที่คดีอยู่ระหว่างการพิจารณา
ของศาลอุทธรณ์ภาค ๓ จำเลยยื่นคำร้องต่อศาลจังหวัดนราธิวาส เมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๖๓
สรุปได้ว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ อันจะใช้บังคับแก่คดีนี้ เป็นการกำหนดให้
เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ ก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้ลูกหนี้ล้มละลาย แม้คดี
จะยังไม่ถึงที่สุด เพราะลูกหนี้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔ และมาตรา ๔๙ บัญญัติ
คุ้มครองสิทธิของบุคคลในอันจะจัดการทรัพย์สินของตนได้ การที่ศาลจะใช้พระราชบัญญัติล้มละลาย
พุทธศักราช ๒๕๖๓ บังคับแก่คดีนี้ อาจจะเป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยในการจัดการทรัพย์สินของตน
จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง เป็นการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายบังคับแก่คดี
ต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ซึ่งยังไม่ได้มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับพระราช
บัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ จึงขอให้ศาลรออกการพิจารณาพิพากษากดี และการพิทักษ์ทรัพย์
ของลูกหนี้ไว้ชั่วคราว และส่งคำร้องนี้ตามทางการ เพื่อศาลรัฐธรรมนูญจะได้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๒๖๔

ศาลจังหวัดนราธิวาสเห็นว่า กรณีตามคำร้องเป็นการโดยด้วยดุลพินิจของศาลไม่ใช่โดยแต่เพียงว่า
พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๖๓ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ จึงไม่ใช่กรณีต้องให้ศาลรัฐธรรมนูญ

พิจารณาในจังหวัดตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ให้ยกคำร้อง แต่เมื่อจำเลยอุทธรณ์คำสั่งต่อศาลอุทธรณ์ภาค ๓ ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ มีคำสั่งว่า จำเลยได้ยื่นคำร้องโดยไม่ได้แจ้งว่า การที่ศาลจะใช้พระราชบัญญัติ ถ้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๘๓ บังคับแก่คดีโดยให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของ จำเลยก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้จำเลยถ้มละลายเป็นการจำกัดสิทธิของจำเลยในการจัดการทรัพย์สินของตน ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง คำร้องของจำเลยครบถ้วนตามหลักเกณฑ์ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง แล้ว เมื่อยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว จึงเห็นควรให้รอการพิจารณาพิพากษากดไว้ชั่วคราว และให้ส่งความเห็นตามคำร้องของจำเลยตามทางการ เพื่อให้ศาลมีคำวินิจฉัย

มีปัญหาดังนี้พิจารณาในจังหวัดตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์เข้าจัดการทรัพย์สินของลูกหนี้ ก่อนที่ศาลจะพิพากษาให้ถ้มละลาย เป็นการจำกัดสิทธิของลูกหนี้ในการจัดการทรัพย์สิน ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามปัญหาดังกล่าว ศาลรัฐธรรมนูญได้วินิจฉัยไว้แล้วว่า พระราชบัญญัติ ถ้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๘๓ ในส่วนที่เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับอำนาจจัดการทรัพย์สินหลังจากศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์ลูกหนี้เด็ดขาด ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๔๙ วรรคหนึ่ง ทั้งนี้ ตามนัยคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑๙/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๖๕ จึงไม่จำต้องพิจารณาในจังหวัด

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

นายอุรุ หวังอ้อมกลาง

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ